

Tôi Đã Nghe Thấy Thanh Âm Của Hạnh Phúc

Contents

Tôi Đã Nghe Thấy Thanh Âm Của Hạnh Phúc	1
1. Chương 1: Ta Là Một Con Quỷ	1
2. Chương 2: Gặp Quỷ	4
3. Chương 3: Tra Hối	10
4. Chương 4: Bảo Mẫu	17
5. Chương 5: Sinh Tồn	24
6. Chương 6: Quan Hệ	30
7. Chương 7: Quan Hệ Tiến Thêm Một Bước	39
8. Chương 8: Cảm Giác Kỳ Diệu	48
9. Chương 9: Thanh Minh	56
10. Chương 10: Âm Thanh Của Hạnh Phúc(end.)	65
11. Chương 11: Phiên Ngoại! Hôm Nay Rất Đáng Sợ	71

Tôi Đã Nghe Thấy Thanh Âm Của Hạnh Phúc

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, linh dị, 1×1, HEEditor: Hiên Vũ, Lâm Uyên
Ngay từ khi còn nhỏ thì Trần Tử đã là một đứa trẻ mồ côi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-da-nghe-thay-thanh-am-cua-hanh-phuc>

1. Chương 1: Ta Là Một Con Quỷ

Edit : Hiên Vũ

“Mấy ngày trước trên đường ăn vặt Trung Sơn, mô tô chạy điên cuồng dẫn đến tai nạn xe cộ liên hoàn, kẻ gây tai nạn đã bị cảnh sát truy bắt quy án, theo lời cảnh sát nói rõ, tai nạn xe cộ ngày đó, người gây tai nạn bị nghi ngờ là say rượu...”

Trong TV phát ra tin tức cùng ngày.

Một tuần trước tại phố ăn vặt nổi danh của thành phố N xảy ra sự kiện mô tô điên cuồng liên tiếp đụng người, làm một người chết và nhiều người bị thương, rất nhiều người bị thương còn đang ở bệnh viện tiến hành cứu giúp.

Trong đó, nữ sinh ở phòng bệnh 08 là một trong những người bị thương.

Thái Miêu Nhi từ trong miệng người nhà cô biết được, nữ sinh này tên Bạch Ngạo Tình, năm nay vừa tròn 18 tuổi, là một cô bé học vẽ.

Trong tai nạn lần này cô là người bị thương nghiêm trọng nhất, vì cứu đứa nhỏ đang chơi đùa giữa đường, bị đụng bay ra khoảng cách rất xa, mà đứa nhỏ cô muốn bảo vệ kia vẫn không thoát khỏi bàn tay tử thần, bất hạnh chết trong tai nạn.

Người nhà Bạch Ngạo Tình luôn túc trực bên người cô, bác sĩ cũng không biết cô có thể tỉnh lại hay không.

Nhưng Thái Miêu Nhi biết, nữ sinh này không có cách nào tỉnh lại nữa. Bởi vì cậu không có biện pháp nằm vào thân thể cô.

Nói như thế có lẽ có chút kỳ quái, nhưng đây là sự thật.

Thái Miêu Nhi theo nữ sinh này đến phòng bệnh, nhưng không ai thấy được cậu, cũng không ai biết sự tồn tại của cậu. Bởi vì cậu là một linh hồn trong suốt.

Sau khi Thái Miêu Nhi mất đi ý thức từng nghe có người nói với cậu “ anh sẽ không chết, chỉ cần có thể dung hợp.” Nhưng cậu không biết ai nói chuyện này với mình, không biết ý nghĩa của câu nói kia, cũng không biết tương lai của mình sẽ xảy ra chuyện gì. Khi cậu có ý thức lại, là bị một luồng lực mạnh đánh cho tỉnh. Mà âm thanh kỳ lạ kia hình như nói câu gì đó rồi biến mất.

“ Không có biện pháp dung hợp?” Thái Miêu Nhi không rõ ý nghĩa của lời này, cũng không biết đây là đâu. Khi cậu hoàn toàn tỉnh táo, đã ngồi ở trong góc, trong phòng không có bất kỳ người nào.

Phóng tầm mắt nhìn, là căn phòng nhỏ sáng sủa sạch sẽ, vách tường trắng tuyết, cửa sổ rất lớn, còn có rèm cửa đẹp đẽ, không giống với phòng nhỏ tối của mình ở quán lúc trước. Mặc dù có mùi lạ, nhưng không gay mũi khó ngửi như căn phòng nhỏ tối của mình.

Nơi này cũng không rét lạnh như căn phòng tối kia, ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ lớn rọi vào phòng, rất thoải mái, rất thoải mái.

“ Nơi này rốt cuộc là chỗ nào?” Bên ngoài cửa sổ có sân cỏ xanh biếc, có rất nhiều người đi tới đi lui. Nhưng tất cả đều xa lạ với Thái Miêu Nhi.

Dáng vẻ người bên ngoài, mặc quần áo đơn giản, nam sinh nữ sinh đều là đầu tóc ngắn, cũng có tóc dài, nhưng tóc dài đều là nữ sinh. Thái Miêu Nhi sờ sờ mái tóc dài đến thắt lưng của mình, trong mắt xinh đẹp phóng ra biểu cảm khó hiểu.

Quay đầu lại nhìn gian phòng không lớn này, trong phòng có một cái giường nhỏ, một người nằm phía trên, tóc ngắn ngủn, mặt mũi thanh tú, hẳn là nữ hài, nhưng trên người nàng bị đâm rất nhiều cái ống kỳ lạ. Cô... có vẻ rất khó chịu, nhưng Thái Miêu Nhi không chạm được cô, xuyên qua.

“ Ồ?!” Xuyên qua?

Lúc mới bắt đầu Thái Miêu Nhi rất khiếp sợ, không nói đến hoàn cảnh xa lạ, chỉ riêng chuyện không thể chạm bất kỳ vật thể gì, Thái Miêu Nhi đã chờ đợi rất lâu, cho đến khi nữ hộ sĩ đi vào đổi thuốc tiêm cho người trên giường, điều này mới làm Thái Miêu Nhi giật mình tỉnh lại, không bao lâu lại chờ đợi.

“ Nàng không nhìn thấy ta?”

Không ai thấy được cậu, cậu không chạm được bất kỳ vật gì.

Lâu ngày, Thái Miêu Nhi dường như hiểu ra, hiểu tình cảnh hiện tại của cậu, không ai nhìn thấy, không ai nghe thấy, thậm chí cậu cũng không có biện pháp làm cho người ta biết đến sự tồn tại của mình. Cậu biết, cậu đã chết, đã không còn là người nữa.

Cậu hình như, thành một con quỷ.

“ Đã chết sao?”

Tại sao không đi chỗ Diêm Vương gia báo cáo đợi đầu thai chứ? Nơi này là nơi nào? Còn có...âm thanh kỳ quái kia.

“ Anh thử nằm lên đó xem sao!”

Lúc Thái Miêu Nhi đang ngồi bên cửa sổ trầm tư, âm thanh của một cậu bé xông vào lỗ tai của cậu, là âm thanh kỳ quái kia!

Theo bản năng quay đầu nhìn, liền thấy một bé trai rất đáng yêu nhào người ra phía ngoài cửa sổ, cười híp mắt nhìn mình.

“ Ồ!” Thái Miêu Nhi thực sự bị giật mình.

“ Người là ai? Người có thể thấy ta?” Không phải là không ai thấy được mình sao?

“ Tôi dĩ nhiên có thể thấy anh, là tôi dẫn anh tới đây đó...” Bé trai đáng yêu bĩu môi, có vẻ không hài lòng lắm với biểu hiện của Thái Miêu Nhi.

“ Anh mau nằm trên đó a, nếu như các anh có thể dung hợp, anh sẽ sống lại.” bé trai thúc giục Thái Miêu Miêu, bảo cậu nằm lên người cô bé kia

“ Nhưng..” Còn muốn nói gì đó, đã bị bé trai ngắt lời.

“ Nhưng cái gì mà nhưng, linh hồn của cô ta đã bị tóm về rồi, không có linh hồn, cô ta không thể nào tỉnh lại. Anh nhanh lên một chút nằm trên đó, nói không chừng có thể dung hợp.”

“ A...” Hóa ra bản thân thật sự đã chết rồi a, bây giờ là muốn Tá Thi Hoàn Hồn sao?

Nửa tin nửa ngờ thử nằm lên người cô bé, nhưng còn chưa nằm xuống đã bị bắn ra ngoài. Có chút đau, cảm giác kia giống như lúc mình vừa tỉnh dậy.

“ Ai nha, quả nhiên không được? Không có đạo lý a, rõ ràng cơ thể cô ta có thể dung hợp dễ dàng mà, tại sao anh không được? ...” Không đợi Thái Miêu Nhi lên tiếng hỏi, bé trai đã đi rồi.

Thái Miêu Nhi muốn đuổi theo ra ngoài, nhưng cậu lại phát hiện vấn đề khác.

Không chỉ có người khác không nhìn thấy cậu, cậu không chạm được đồ vật, hiện tại muốn ra khỏi gian phòng nhỏ này cũng không ra được, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Bé trai đi, sẽ không ai có thể giải quyết vấn đề này cho cậu!

Cứ như vậy, Thái Miêu Nhi ở phòng bệnh 08 này, ở lại hơn một tuần lễ. Trong lúc nhìn người nhà cô bé kia ra ra vào vào, thương tâm rơi lệ, Thái Miêu Nhi cũng rất khó chịu, bởi vì không ai phát hiện cậu.

Nhưng một tuần lễ ở đây, Thái Miêu Nhi hiểu được rất nhiều, ví như cái hộp có người bên trong kia gọi là TV, có thể làm cho ban đêm sáng như ban ngày tên là đèn vân vân.

Từ trong TV Thái Miêu Nhi còn biết, nơi này là thế kỷ 21, khoảng cách thời gian, đã qua hơn 500 năm. Mà cậu, đã trở thành cổ nhân danh như thực, không, hoặc nói là, quý cổ đại.

2. Chương 2: Gặp Quý

Edit : Lâm Uyên

Beta: Hiên Vũ

Trần Tử là một thanh niên đã 26 tuổi, nhưng tính cách lại giống như một học sinh trung học, cả ngày cười hì hì, thoát nhìn rất không đứng đắn. nhưng chỉ có người quen mới biết được rằng, thật ra, anh rất chín chắn.

Anh là trẻ mồ côi, từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, không biết cha mẹ mình là ai, cũng không biết mình còn người thân nào không. Cái tên Trần Tử này, hồi nhỏ đã thấy trên quần áo của anh! Mà thật ra, thời điểm viện trưởng nhặt được, cái tên này đã được thêu trên bộ quần áo.

Anh chưa từng nghĩ đi tìm cha mẹ ruột, cũng không muốn hận bọn họ. Có lẽ được viện trưởng giáo dục rất tốt đi, từ nhỏ Trần Tử đã cảm thấy, không có cha mẹ cũng không sao, ở trong cô nhi viện có rất nhiều bạn để chơi, cũng có rất nhiều cô đi chăm sóc.

Khi rời khỏi viện mồ côi bước ra ngoài xã hội, từng người hỏi anh, có hận cha mẹ của mình không. Lúc đó Trần Tử trả lời sao nhỉ? Anh đã nói rằng, tôi chưa gặp họ lần nào, thì có gì để hận?

Có thể chính vì thần kinh thô này mà thoát nhìn anh như một cậu nhóc mới lớn.

Ngày xảy ra chuyện, Trần Tử định trở về cô nhi viện thăm viện trưởng và các cô, các dì, thuận tiện mang cho lũ trẻ mấy món đồ chơi. Không nghĩ rằng khi tới thì không những không thấy viện, đã vậy còn bị một người thần kinh đụng phải, không nói đến chân bị gãy, người gây tai nạn cũng không bồi thường thiệt hại. Suy đi tính lại, một đứa nhỏ đã bỏ mạng, còn có một nữ sinh đến bảy giờ còn chưa tỉnh lại, nhà họ lại nghèo đến đáng thương, mà cái chân gãy chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là khỏi.

Thôi thì không đòi bồi thường xem như làm việc thiện đi!

“Trần Tử, thủ tục xuất viện của cậu tôi đã làm xong rồi, chúng ta đi thôi.” Đông Tử vừa vào cửa liền cùng Trần Tử ồn ào, tay chân lạnh lẽo thu thập quần áo của Trần Tử.

Đông Tử là đồng nghiệp của Trần Tử, hai người cùng nhau làm việc đã nhiều năm, từ khi Trần Tử tốt nghiệp đại học rồi bắt đầu làm việc ở công ty, hai người chơi với nhau rất hợp. Đông Tử là con của một gia đình có mẹ đơn thân, ba gã sau khi có tiền liền bỏ mẹ gã, sau đó thì cưới một người phụ nữ trẻ xinh đẹp.

Khi Đông Tử biết Trần Tử là trẻ mồ côi, lúc đó gã không biểu hiện quá nhiều cảm xúc, không tỏ ra thương hại cùng đồng cảm, cũng không nói gì nhiều, chỉ nói một câu “Nếu như cậu có người ba giống ba tôi thì thà rằng không có còn hơn, nhà của tôi chính là nhà của cậu, cứ thường xuyên đến đây, mẹ tôi nấu cho ăn.”

“Nghe nói cô bé kia không hoàn toàn tỉnh lại nữa, mới có 18 tuổi, thật là đáng thương, nếu trở thành người thực vật, đời này coi như hết.” Đông Tử một bên giúp đỡ Trần Tử thu thập quần áo và đồ dùng hàng ngày, một bên cứ thao thao nói.

“Đông Tử, trong khoảng thời gian này công việc có nặng lắm không?” Trần Tử đột nhiên chen vào một câu.

“Không nặng, buổi tối làm xong tôi gửi cho cậu, trên cơ bản thì đó là công việc của tháng này đây.”

Trần Tử làm ở phòng vẽ tranh, công việc chủ yếu hàng ngày là vẽ trên máy tính. Trần Tử làm nhiều nhất là vẽ bìa tiểu thuyết cho nhà xuất bản. Một bức vẽ thông thường có thể kiếm được cỡ vài trăm đồng, so với nhân viên văn phòng bình thường, công việc của anh nhẹ nhàng, lương cao.

“Cậu có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì, chân tôi hiện giờ đã không sao rồi, đang suy nghĩ trở lại làm việc, có việc gì bảo ông chủ gửi cho tôi là được, tôi sẽ làm ở nhà.”

“Ôi trời, tôi còn tưởng chuyện lớn lao gì, lão đại đã nói với tôi rồi, cho cậu an tâm dưỡng thương!”

Bởi vì công việc của Trần Tử có tính tự chủ tương đối cao, thực chất không cần đến phòng làm việc, chỉ cần đúng hạn hoàn thành công việc là được.

“Đông Tử, tôi muốn đi xem nữ sinh kia, nếu không thì cậu về trước đi.” Thật lòng rất muốn gặp cô nhóc dũng cảm đó một lần.

“Mẹ tôi ở nhà đã nấu cơm xong hết rồi, bảo là muốn mời cậu ăn.”

“Tôi phải đi xem đứa bé kia, không mất nhiều thời gian đâu, một lát tôi sẽ trở về, mọi người chờ tôi một lát đi.”

“Phải không, cậu phải chú ý, chân đi khắp khiêng mà còn...” Vừa quay người định rời khỏi phòng bệnh, Đông Tử liền quay đầu lại “Nếu không tôi đưa cậu đi.”

“Được rồi! Chỉ là đến xem thôi mà, hơn nữa nếu để cho người nhà cô ấy thấy bộ dạng này của chúng ta đã muốn xuất viện, chắc họ buồn lắm đó! Đi đi đi, cậu về trước đi, nói với dì Hoàng tôi đã không sao rồi!”

Đuổi Đông Tử đi, Trần Tử muốn mang cho cô gái một bó hoa, chống nạng đi đến tiệm hoa mua một bó hoa bách hợp, hỏi hộ sĩ phòng bệnh của cô gái, rồi khắp khênh bước đi.

“Anh muốn gặp Bạch Ngạc Tình sao? Cô ấy đã chuyển tới phòng bệnh thường, thế nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại, hiện tại người nhà của cô ấy không có ở đây, không thể để anh vào thăm được.” Cô y tá dùng thanh âm nhẹ nhàng giải thích với Trần Tử.

“Không sao cả, tôi tặng hoa xong liền đi, hôm nay tôi có thể xuất viện, muốn nhìn người anh hùng nhỏ này một chút.” Trần Tử gỡ bó hoa bách hợp trong tay, nở nụ cười sáng lạn.

“Được rồi, nhưng mà hầu hết người bệnh ở tầng này đều hôn mê nặng, nên anh chú ý một chút.” Cô y tá nói rõ tình huống cho Trần Tử, đưa tay chỉ hướng đầu bên kia hành lang “ Là phòng bệnh 08, anh tự mình đi nhé, tôi còn có việc, không thể dẫn anh đi được.”

Cảm ơn cô y tá, Trần Tử cầm hoa, chống nạng, đi đến phòng bệnh 08.

Đẩy cửa phòng bệnh, quả nhiên là không có người, chỉ có cô gái đang nằm trên giường, người cắm đầy cái loại ống, yên lặng nhắm mắt.

“Bạch Ngạo Tình, cô thể nói chuyện với tôi không?” Mặc dù biết không nhận được lời đáp lại, Trần Tử vẫn thử hỏi một câu, nhìn thấy cô gái vẫn nằm bất động như dự kiến, một chút phản ứng cũng không có, Trần Tử có chút thất vọng.

Cắm hoa vào trong bình hoa ở đầu giường, Trần Tử ngồi xuống băng ghế bên cạnh, nhẹ giọng nói:

“Chào người anh hùng nhỏ tuổi, tôi là Trần Tử... Cảm ơn cô...” Tuy rằng không biết cảm ơn vì cái gì, nhưng Trần Tử vẫn muốn nói cảm ơn, có thể Trần Tử nghĩ rằng, nếu như không phải cô gái nhỏ này ngăn lại một phần lực va chạm, có lẽ ngày hôm nay anh không thể bình an xuất viện như thế này.

Nhớ tới lời cô y tá nói, hiện tại giờ không phải là thời gian để thăm hỏi, anh vội vàng đứng dậy: “Tôi đi đây, không làm phiền cô nữa.”

Nhưng ngay lúc Trần Tử sắp rời khỏi phòng bệnh, anh nhìn thấy trong phòng có một bóng người.

... Sẽ không may mắn như vậy chứ...

Tuy nói cậu là một người đàn ông, nhưng gặp phải loại chuyện này cũng sẽ sợ hãi. Anh lập tức ngừng cước bộ.

... Rõ ràng lúc đi vào không nhìn thấy có người, nhưng hiện tại sao lại xuất hiện một cái bóng? ...

Chậm chậm quay đầu lại, đầu vẫn còn suy nghĩ, có lẽ là ảo giác mà thôi.

Nhưng đến khi quay đầu lại nhìn, Trần Tử phát hiện, đúng là có người, toàn thân người đó mặc đồ cổ trang, tóc rất dài, không biết là nam hay nữ. Mà cái “người” kia cũng đang nhìn anh.

Giảng co như thế, hiện tại toàn thân Trần Tử đã đổ mồ hôi lạnh, sống trên đời đã nhiều năm, cũng xem qua không ít phim kinh dị, nhưng chưa từng đối mặt chân thực như vậy, điện ảnh 3D cũng không chân thực như thế này.

Hai bên mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau chăm chăm, không nghĩ tới “người” kia lại mở miệng đầu tiên nói: “Anh có thể nhìn thấy được tôi?”

Giọng nói vừa thốt ra, Trần Tử giật mình liền khôi phục bình tĩnh. Với lại giọng của “người” kia nghe cũng không giống như quỷ.

Nếu có thể nói chuyện với anh, chứng minh có thể trao đổi được. Hơn nữa nghe giọng nói, cũng không giống như là quỷ...

“Cậu là người hay quỷ vậy?” Câu nhắc thật lâu, suy nghĩ cả buổi, hỏi ra lời lại là một câu như thế.

“Tôi... Tôi cũng không biết... Tôi rốt cuộc là người hay là quỷ...” Thái Miêu Nhi nhỏ giọng trả lời.

“Cậu không biết?” Nghe Thái Miêu Nhi nói như thế, Trần Tử trong chốc lát tức điên. Sao lại có người ngay cả bản thân mình là người hay là quỷ cũng không biết? Nếu như vậy, lúc này mình không phải bị dọa vô ích sao?

“Anh ơi, có thể nói chuyện nhỏ giọng một chút được không?” Lúc này cô y tá đột nhiên từ ngoài cửa bước vào, làm Trần Tử kịp phản ứng, nơi này là bệnh viện, không nên nói lớn tiếng.

Thấy y tá nghi hoặc nhìn mình, mà vẻ mặt nhìn anh rất kỳ lạ. Trần Tử bỗng nhiên hiểu ra điều gì, nhìn cô y tá ở cửa một chút, lại nhìn Thái Miêu Nhi ở trong góc, sau đó đưa tay vào túi, lấy điện thoại ra:

“Không có việc gì, vừa nãy tôi nói chuyện điện thoại có phần nóng nảy, nên hơi lớn tiếng, thật sự xin lỗi.”

“Vậy à... Tôi còn tưởng là bệnh nhân có việc gì, nhanh chóng đến xem. Nhưng mà bệnh viện không cho phép sử dụng điện thoại di động, phiền anh không nên ở trong bệnh viện gọi điện thoại được không?” Y tá nhìn Trần Tử với vẻ mặt khó hiểu, rồi lập tức rời đi.

Trần Tử giống như xác định được điều gì, quay đầu nhìn về phía góc, Thái Miêu Nhi vẫn ngồi ở đằng kia, ngẩng đầu nhìn Trần Tử, bộ dáng thoạt nhìn rất biết điều, rất vâng lời.

“Không ai có thể nhìn thấy cậu?” Trần Tử hoài nghi hỏi, nhưng nhớ lại cuộc trò chuyện lúc nãy với y tá, điều này đã rõ ràng.

“Tôi đã ở đây mấy ngày, không ai có thể nhìn thấy tôi.” Ngoài cậu bé lúc đầu kia. Nhưng những lời này Thái Miêu không nói ra.

Trần Tử muốn nói điều gì, nhưng lại không biết phải nói cái gì, há miệng ra, lại khép vào.

“Anh là người đầu tiên phát hiện ra tôi ở chỗ này, anh có thể dẫn tôi đi chứ?” Cậu mong muốn rời khỏi nơi này.

“Mang cậu đi?”

“Tôi không thể rời khỏi nơi này, bởi vì không ai có thể nhìn thấy tôi. Anh có thể nhìn thấy tôi, vậy anh cũng có thể dẫn tôi ra ngoài.”

“Tôi...” Nói cái gì bây giờ? Đột nhiên xảy ra chuyện này, Trần Tử có chút không biết làm sao.

“Dẫn tôi đi đi mà!” Thái Miêu Nhi lo lắng Trần Tử đột nhiên rời đi, vội vàng từ góc phòng chạy lại, nắm chặt góc áo Trần Tử.

...! ...

Tại thời điểm nắm được góc áo của Trần Tử, đôi mắt của Thái Miêu Nhi đột nhiên mở to, vẻ mặt khiếp sợ.

Thì ra, không những có thể nhìn thấy anh ta, mà còn có thể chạm vào ...

“Này! Cậu...” Đối với cậu nhóc xa lạ này, Trần Tử còn muốn nói điều gì đó. Thế nhưng, lúc cậu nắm được góc áo của anh, từ vẻ mặt của cậu, Trần Tử thấy được rất nhiều biểu tình phức tạp, khiếp sợ, kiên quyết, cầu xin ... Những thứ này làm cho Trần Tử không đành lòng cự tuyệt.

Đứa trẻ không rõ lai lịch này, giống như chó con bị vứt bỏ, ánh mắt tràn đầy ao ước, cùng với khát vọng “mang tôi về nhà”.

Lần thứ hai lấy điện thoại từ trong túi ra, bấm số điện thoại của Đông Tử “Đông Tử, tối nay không thể đến nhà cậu ăn cơm được, đừng hỏi tại sao, tôi gặp quỷ rồi!”

Vội vã cúp điện thoại, Trần Tử cúi đầu cẩn thận quan sát tiểu quỷ thấp hơn mình một cái đầu, cũng không biết tại sao, cứ như vậy quỷ thần xui khiến đưa thằng nhóc giống như chú chó con khiến mình thương xót mang về nhà.

Thật lâu về sau, khi nhắc lại chuyện này, nếu theo lời của Trần Tử, thì đó là do bị phép thuật của quỷ làm mờ mắt.

3. Chương 3: Tra Hỏi

Edit : Hiên Vũ

Trên đường ra khỏi bệnh viện, Thái Miêu Nhi vẫn túm chặt góc áo Trần Tử không buông, khuôn mặt ngạc nhiên và không thể giải thích được.

Trần Tử dọc đường vẫn đen mặt không nói một lời. Không phải là anh không muốn nói chuyện, mà là không dám nói. Theo tên tiểu quỷ này nói, không ai có thể thấy cậu, nếu như trên đường Trần Tử nói chuyện với cậu, người đi đường thấy một người đàn ông trưởng thành trên đường lăm bằm lằm bằm, còn không cho rằng anh là kẻ điên?

Từ bệnh viện ra tới đường, bởi vì chân Trần Tử còn chưa khỏi hẳn, chống gậy đi rất chậm, cho nên có thể nhìn rõ vẻ mặt của tiểu quỷ kia.

Từ lúc tiểu quỷ kia túm góc áo của mình, Trần Tử liền phát hiện vẻ mặt của cậu rất phong phú, suốt dọc đường đi, vẻ mặt ngoài kinh ngạc còn có rất nhiều biểu cảm khác. Thấy xe cộ và người đi đường qua lại, ánh mắt càng phóng to hơn.

... Thật sự là quỷ cổ đại quỷ sao? ...

Nhìn di động, thời gian đã không còn sớm, nếu dẫn theo tiểu quỷ không biết từ đâu đến, tất nhiên là không thể tới nhà Đông Tử ăn cơm. Nhớ tới món canh hầm của dì Hoàng, Trần Tử đột nhiên cảm thấy, này tên tiểu quỷ rất dư thừa.

“Hiên tại phải đi đâu?” Thái Miêu Nhi nhỏ giọng hỏi.

Đứng bên đường lớn, những xe cộ qua lại đều là thứ cậu chưa từng thấy qua, mặc dù từng thấy trên TV ở phòng bệnh 08, nhưng lúc chân thực xuất hiện trước mặt mình, cảm giác lại khác.

...Thì ra to như vậy...

Nghe được lời Thái Miêu Nhi..., nhưng Trần Tử không dám mở miệng nói chuyện, kìm nén thật sự rất khó chịu! !.

Thật vất vả chặn xe taxi, rồi lại gây ra một đồng chuyện cười

Là để tiểu quỷ lên xe trước ư, hay là mình lên trước đây? Tiểu quỷ lên trước...liệu cậu ta biết ngồi xe thế nào không?

Xoắn xuýt vấn đề này, tài xế taxi không nhin được: “Tôi nói này chàng trai, cậu rốt cuộc muốn lên xe hay

không?”

“ A, ngại quá, bác tài.” Bị bác tài nói như vậy, mặt Trần Tử còn đỏ hơn cả mông khi.

Chịu thôi, bướng bỉnh túm lấy góc áo bị tiểu quỷ nắm chặt không buông, cúi đầu chui vào trong xe. Đùa à! Nếu không nắm quần áo, nếu tiểu quỷ này không biết phải chui vào, lại túm quần áo mình không buông, đây không phải là để cho bác tài nhìn thấy áo của mình ban ngày ban mặt vô duyên vô cớ vén lên? Đây không dọa người sao.

Bị Trần Tử lôi kéo như thế, Thái Miêu Nhi khó khăn ngồi vào trong xe, đầu nhỏ còn bị đụng thật mạnh vào mui xe, rất đau nha.

Đưa tay sờ sờ đầu bị đụng đau của mình, đầu tiên là tò mò bên trong “ xe” lại dài như vậy. Lần thứ hai kinh ngạc, mình vậy mà chạm được rồi! Lúc đầu cái gì cũng không chạm được, hiện tại chạm được rồi! Kể từ khi bắt được góc áo của người đàn ông này, hình như lại bình thường, ngoại trừ không ai thấy được cậu.

“ Chàng trai, cậu đóng cửa nhé.” Người đã ngồi vào, nhưng cửa lại mở, anh chàng này thật là một người kỳ lạ.

Đầu tiên là chặn xe, sau hồi lâu không lên xe, lên xe lại không đóng cửa, đen mặt đứng ngăn người ở đó, cũng không biết nghĩ cái gì.

“ A!” Cửa còn chưa đóng a!

Quay đầu trừng mắt tiểu quỷ trên mặt viết “ tôi không biết”, oán thầm mình nhặt được tên ngu ngốc.

Chấn ngang thân thể tiểu quỷ, vươn tay đóng cửa, quay đầu lại thấy tài xế vẻ mặt không được tự nhiên nhìn mình, Trần Tử cũng chỉ có thể hì hì qua loa hai câu:

“ Kia... Mấy ngày trước xảy ra tai nạn xe cộ, đầu bị đụng có chút không linh hoạt, hì hì...”

... Tôi xem cậu là bị đụng thấy ngu rồi...

Nhìn hiểu được nội dung trong mắt tài xế, mặt Trần Tử dần dần hồng đỏ thấu nửa bên, lại oán thầm đều do tên quỷ đàn này làm hại.

Dọc theo đường đi Thái Miêu Nhi có rất nhiều vấn đề, ví dụ như:

“ Đây chính là xe a?”

“ Tại sao đi một đoạn dừng một đoạn vậy?”

“ Chúng ta sắp đi đâu?”

“ Những người bên cạnh tại sao cười trên hai cái vòng tròn?”... Vấn đề của tên đàn.

Trần Tử khép chặt đôi môi, đen mặt ngồi ở bên cạnh không nói một lời.

Vấn đề của Thái Miêu Nhi vừa nói ra lại tới nữa: “ Anh vừa rồi sao không nói lời nào chứ?”

Song câu trả lời của Trần Tử lại ông nói gà bà nói vịt với vấn đề của cậu: “ Cậu không phải bảo tôi dẫn cậu ra khỏi phòng bệnh kia sao? Hiện tại ra rồi, cậu có thể đi.”

Nói xong, xoay người lên lầu về nhà.

Mở cửa ra quay đầu nhìn lại, tên tiểu quỷ kia lại theo mình, Trần Tử trong nháy mắt có chút tức giận, nếu như không phải vì cậu ta, mình sẽ không gây ra một bụng chuyện cười, lại không có cách uống canh hầm của dì Hoàng.

Càng nghĩ trong lòng càng bức bối, quay đầu khẽ rống lên với tiểu quỷ vẫn bám dính mình:” Biến”, sau đó vèo chui tọt vào phòng, khóa tiểu quỷ ngoài cửa.

Sau khi tắm nước nóng, thu xếp hết hành lý, Trần Tử đột nhiên nhớ tới, tên tiểu quỷ bị khóa ở bên ngoài, cũng không biết tên kia đã đi chưa. Vừa rồi nói chuyện thô lỗ với cậu ta như vậy, thực sự cũng quá đáng rồi.

Từ mắt mèo nhìn ra bên ngoài, đúng như dự đoán, thấy tên quỷ xui xẻo kia núp ở bên ngoài. Ngồi ở cầu thang, hai tay ôm đầu gối, đầu tựa lên trên, mắt to chớp chớp, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Thỉnh thoảng có người đi qua, còn biết đứng lên tránh ra.

“ Thật là một tên quỷ đàn, nhường cái gì mà nhường, cũng không ai nhìn thấy.” Mới nhỏ giọng nói xong câu đó, trong lòng Trần Tử giống như bị cái gì đâm, đau đớn buồn bực.

Nếu như mình vẫn khóa cậu ta ở bên ngoài, cậu ta có phải vẫn ngây ngốc ở đó hay không? Không ai nhìn thấy, không ai nói chuyện với cậu ta, không ai biết sự tồn tại của cậu ta trên thế giới này.

Như vậy rất đáng thương...

Cũng không biết sao, Trần Tử lại mở cửa ra.

Sau khi Trần Tử đóng cửa, Thái Miêu Nhi vẫn ngồi ở cửa cầu thang. Không phải cậu không muốn đi, mà là cậu căn bản không biết mình có thể đi đâu. Ở cái thế giới xa lạ này, tất cả đối với cậu mà nói, đều nguy hiểm như nhau. Không ai nhìn thấy, không ai nghe được cậu nói chuyện, căn bản cũng không có người biết, còn có sự tồn tại của cậu. Thái Miêu Nhi gục lên đầu gối của mình, nghĩ đến quá khứ, nghĩ đến hiện tại, nghĩ đến tương lai.

Thỉnh thoảng có người đi qua, Thái Miêu Nhi sẽ đứng dậy, trốn vào trong góc. Ngoại trừ nữ sinh nằm bất động trong bệnh viện, người cậu không sợ cũng chỉ có người đàn ông nhốt cậu ngoài cửa kia. Những người khác, cậu đều sợ!

... Không biết người kia lúc nào trở ra? ...

Vừa nghĩ đến Trần Tử, Trần Tử mở cửa ra, trong nháy mắt đó, Thái Miêu Nhi có chút bối rối. Sững sờ tại chỗ không nhúc nhích. Đôi mắt trông mong nhìn Trần Tử đang có vẻ không vui.

“Không vào còn đứng ở đó làm gì?”.

“ Hả? A!”

Nghe được “ lời mời” của Trần Tử, Thái Miêu Nhi có loại xúc động muốn khóc. Đường như sợ Trần Tử một giây sau sẽ đổi ý, thật nhanh xông vào cửa, lại rất biết ý đóng cửa lại.

... Lúc này biết phải đóng cửa rồi...

Trần Tử ngồi trên ghế sofa, nhìn tiểu quỷ còn đang ở cửa, nói rõ ngồi đi.

Vốn tưởng rằng tiểu quỷ sẽ ngồi lên ghế, không ngờ tới vật nhỏ lại đặt mông ngồi xuống sàn nhà, vẫn là tư thế ôm đầu gối kia.

Không đợi Trần Tử hỏi, Thái Miêu Nhi tự nói trước “ Vừa rồi ngồi dưới đất, có chút bẩn.”

Nói xong, hai má còn thoáng hồng.

Cử động này làm Trần Tử đột nhiên cảm thấy, cái vật nhỏ này còn rất hiểu chuyện.

Thái Miêu Nhi cười híp mắt ngẩng đầu nhìn Trần Tử, trong lòng tràn đầy cảm kích, cảm kích người đàn ông duy nhất có thể thấy mình. Không chỉ dẫn cậu rời khỏi căn phòng nhỏ kia, còn cho cậu về nhà.

“ Này... Tôi có lời hỏi cậu!” Bởi vì không biết tên tiểu quỷ, chỉ có thể xưng hô không lễ phép như thế.

Hai người ngồi đối diện trong một không gian nhỏ, Trần Tử ngược lại có chút áy náy.

“ Anh hỏi đi, tôi sẽ thành thật trả lời.” Thái Miêu Nhi vẫn là bộ dạng nghe lời, ngẩng đầu nhìn Trần Tử ngồi trên ghế.

“ À... Tôi tên Trần Tử, cậu tên là gì?” Cái này là phải hỏi, không thể “ này, này” gọi không ngừng.

“ Tôi tên Thái Miêu Nhi.”

“Thái Miêu Nhi?” Còn hơn là Qua Miêu Nhi, “ Cậu hiện tại như vậy, rốt cuộc có chuyện gì? Cậu rốt cuộc là người hay quỷ?”

* *Thái () – rau cải, Qua () – dưa chuột*

“ Tôi cũng không biết...” Nói đến tại sao bản thân biến thành như vậy, Thái Miêu Nhi đến nay vẫn không rõ, không hiểu ra sao.

“ Vậy cậu nói những thứ cậu biết đi, ví dụ như, người cuối cùng nhìn thấy là ai? Cậu đã làm chuyện gì mà biến thành thế này.”

“ Cuối cùng nhìn thấy, chắc là... “thủ hạ của Vương Lệ Nương, mua võ sĩ đen khỏe,” tôi là bị đánh chết a...”

Hồi tưởng lại chuyện lúc trước, Thái Miêu Nhi cảm thấy có chút lạnh.

“Lúc tôi còn rất nhỏ đã bị bán vào Hoa Ảnh Các, đã làm rất nhiều việc...”

Nấu nước, quét sân, tất cả việc nặng cậu đều đã làm. Từ từ lớn lên đến 15 tuổi, càng lộ vẻ xinh đẹp, đã bị Vương Lệ Nương ép bán thân.

“ Cậu là...” Nghe Thái Miêu Nhi nói, Trần Tử có chút phản ứng không kịp, tên tiểu quỷ trước mắt, là nam sinh hay nữ sinh?

“ Tôi trước kia là nam quan...” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, đến phía sau lại vùi mặt vào trong cánh tay, chỉ lộ ra đôi mắt to trong veo như nước, len lén nhìn phản ứng của Trần Tử.

Cậu sợ bị anh ghét...

“ Nam quan...” Anh đã từng xem trong sách, trước đây có phong trào thích nam, trong Thiên Tỳ vương triều càng đạt tới thời kỳ cường thịnh, khi đó trong thanh lâu sở quán bán mình không chỉ bé gái, còn có

bé trai bộ dạng xinh đẹp.

Nói như vậy, tiểu quỷ đáng thương trước mắt mình, khi còn sống chính là...

Thấy Trần Tử vẫn lặng yên, Thái Miêu Nhi trong lòng dâng lên đau khổ.

Anh ấy ghét mình sao? Loại nghề này...

Nghĩ lại nghĩ, Thái Miêu Nhi vùi cả đầu vào cánh tay, không dám ngẩng đầu, sợ một giây sau sẽ thấy ánh mắt khinh thường của Trần Tử.

“ Nam quan, cái tên này thật đúng là văn nhã, ha ha...” Trần Tử có chút lúng túng mở miệng, dường như là muốn phá vỡ sự yên lặng làm người ta ngứa ngáy da đầu kia.

“ Anh... Không chê?” Trước kia, chỉ cần là nghe cái nghề này, trong mắt mắt mọi người sẽ lộ ra mọi loại biểu cảm khinh bỉ.

“ Cậu biết nam quan hiện tại gọi là gì không? Gọi là Ngưu Lang.” Không chỉ thời xưa mới có cái nghề mua bán xác thịt, hiện tại cũng có.

“ Hiện tại Ngưu Lang, không chỉ bán phía trước, còn bán phía sau, tôi có người bạn là Ngưu Lang, cậu nói xem tôi sẽ ghét cậu sao?”

Nghe được lời này của Trần Tử, Thái Miêu Nhi khiếp sợ ngẩng đầu khỏi cánh tay, dường như trong chốc lát không tiêu hóa hết lời của Trần Tử.

Thái Miêu Nhi không biết, Trần Tử lớn lên ở cô nhi viện. Ở cô nhi viện, Trần Tử có một thằng bạn nói khổ, tên Lạc Ảnh, hiện tại là ngưu lang đầu bảng trong quán đêm. Kiến thức về ngưu lang, Trần Tử biết rất rõ. Đối mặt với tiểu quỷ đơn thuần này, Trần Tử không biết phải nói cái gì.

Cảm thấy tên tiểu quỷ non choẹt trước mặt này và từ “Ngưu Lang”, là người không hợp tên.

“ Nên nói cho tôi chuyện của cậu đi.” Cái này còn chưa nói xong đâu.

“ Ma ma của Hoa Ảnh Các muốn bán tôi cho Vương viên ngoại, nhưng tôi không chịu, cho nên đã bị bọn họ nhốt, tôi nghĩ, tôi là bị đánh chết...” Chắc là bị đánh chết.

Trong ấn tượng người đàn ông vạm vỡ thô kệch đánh mình, rất đau, sau đó ngất đi thôi.

“ Nói như vậy, cậu hiện tại là...quỷ?” Đã chết rồi còn không phải là quỷ?

“Tôi thật sự không biết tôi có phải hay không quỷ, người kia nói, chỉ cần tôi có thể dung hợp với cô bé kia, tôi có thể sống lại!” Nghe Trần Tử nói cậu là quỷ, Thái Miêu Nhi có chút nôn nóng, cậu thật sự không biết bản thân hiện tại là trạng thái gì.

“ Người kia?” Là ai?

“ À...” Không cẩn thận lỡ miệng, Thái Miêu Nhi không biết giải thích thế nào:

“ Một bé trai, cậu ta nói, tôi là cậu ta kéo tới nơi này, vốn là phải dung hợp với cô bé trong căn phòng kia, nhưng tôi bị bắn ra.”

Đến bây giờ cậu vẫn có thể nhớ được cảm giác bị bắn ra, rất đau, hơn nữa tê tê, không biết hình dung thế nào.

“ Cậu nói càng ngày càng rồi...” Trần Tử gõ đầu của mình, hiện tại anh quan tâm nhất, vẫn là tên này rốt cuộc là người hay quỷ!

“ Tôi cũng không rõ lắm đâu! ...” Thái Miêu Nhi lại vùi đầu mình vào cánh tay, đầu trên cánh tay cọ tới cọ lui, rất giống động vật nhỏ.

“ Vậy tôi hỏi cậu, cậu sợ ánh mặt trời không?” Quỷ trong phim nhìn thấy ánh mặt trời sẽ hơi phi yên diệt, nếu như Thái Miêu Nhi là quỷ, hẳn sẽ sợ ánh mặt trời a.

“ Không sợ nhá!” Hôm nay trên đường về cùng Trần Tử, không phải là ban ngày sao.

“ Hừ vậy ...” Không sợ ánh mặt trời, vậy...

“ Cậu chờ một chút, tôi tìm một thứ.”

Trần Tử đứng lên, vội vã trở về phòng, lục lọi hồi lâu mới khắp khiêng trở lại phòng khách.

“ Cho cậu!” Đưa vật trong tay cho Thái Miêu Nhi đang ngồi xổm dưới đất.

“ Ngọc Quan Âm?” Nhận ngọc bội trong tay Trần Tử, Thái Miêu Nhi lẩm bẩm nói.

“ Cái này cậu cũng không sợ à?!” Trần Tử hết cách, ánh mặt trời không sợ, tín vật của Phật gia cũng không sợ, kia...

“ Cậu chắc không phải là quỷ.” Cuối cùng đạt được kết luận như vậy.

“ Hả... Tôi thật không biết tôi là vật gì.” Thái Miêu Nhi lắc đầu.

“ Phụt!” Nghe được ngôn ngữ đáng yêu của Thái Miêu Nhi, Trần Tử không nhịn được bật cười. Có người nói bản thân là đồ vật?

“ Được rồi, được rồi, hỏi han xong, cuối cùng đạt được kết luận là, cậu không phải là một món đồ, được chưa?” Vươn tay sờ sờ đầu Thái Miêu Nhi, Trần Tử rất không có hình tượng cười nghiêng ngả.

Né tránh bàn tay của Trần Tử, nghe rõ lời anh nói... Thái Miêu Nhi tức đến phồng má.

“ Anh mới là đồ vật... Cả nhà anh đều là đồ vật!”

Ôi a! Mới quen biết chưa lâu, lá gan đã bắt đầu lớn rồi?

4. Chương 4: Bảo Mẫu

Edit : Lâm Uyên

Beta: Hiên Vũ

“Được được được, tôi không phải đồ vật, cậu mới là đồ vật.” Trần Tử đi tới trước tủ lạnh, đưa tay lấy đồ bên trong, anh đói bụng rồi.

“Anh tìm cái gì vậy?” Thái Miêu Nhi đi tới phía sau Trần Tử, tò mò nhìn, dọa Trần Tử sợ hết hồn.

“Cậu đi không phát ra tiếng động sao?” Xoa xoa trái tim nhỏ của mình, rồi xoay người tiếp tục tìm kiếm cái gì đó “Tôi đang tìm đồ ăn.” Nhưng không tìm được gì hết, chỉ lấy ra được sủi cảo đông lạnh, cũng không biết còn dùng được không.

“Cậu...” Cầm túi bánh chảo không biết mua khi nào, rồi quay người về phía sau “Cậu làm cơm nhé?”

Bé con tò mò gật đầu, rồi lại lắc đầu.

“Rót cuộc là làm hay không làm vậy?”

“Làm.” Nghiêng đầu nhìn Trần Tử “Nhưng tôi không biết dùng nhà bếp.”

Nơi này tất cả đều rất phức tạp, cũng rất kỳ lạ.

“Ok, cái này không thành vấn đề, tới, tôi dạy cho cậu.” Lôi kéo bé con đầy tò mò đi vào phòng bếp, bắt đầu dạy cách sử dụng.

Thái Miêu Nhi là một đứa trẻ rất thông minh, chỉ là mười bảy năm qua, cậu không có cơ hội để học. Mặc dù đến thời đại điện tử này, giống như đứa trẻ mới sinh, nhưng cậu lại có trí thông minh, giống như máy tính chưa cài đặt phần mềm, bạn cài đặt phần mềm cho nó, lập tức có thể sử dụng.

Đối với Trần Tử mà nói, dạy Thái Miêu Nhi sử dụng “đồ dùng nhà bếp” là một chuyện vô cùng đúng đắn.

Từ khi Thái Miêu Nhi học được cách sử dụng đồ trong nhà bếp, Trần Tử không còn lo chuyện không có đồ ăn.

Trở lại phòng làm việc, Trần Tử bắt đầu ăn bữa trưa. Sáng sớm trước khi đi làm, thì mang theo bữa trưa Thái Miêu đã chuẩn bị sẵn, tới giờ ăn chỉ cần dùng lò siêu sóng ở phòng làm việc hâm nóng lên là có thể ăn.

Mỗi buổi trưa lúc ăn cơm, các đồng nghiệp đều mang về mặt ước ao lẫn đổ kỵ với Trần Tử.

Ngay từ đầu đã có người hỏi “Trần Tử, cậu mua bữa trưa ở đâu vậy?”

Lúc đó Trần Tử sẽ trả lời “Bảo mẫu nhà tôi làm đó.”

Nhưng sau thời gian dài, họ bắt đầu nghi ngờ, rồi trêu chọc anh “Tôi nói này Trần Tử, đây không phải là bảo mẫu cậu làm đúng không? Mỗi ngày một món khác nhau.”

Mỗi lần như vậy, Trần Tử cũng không biết giải thích sao, mà cũng lười giải thích.

Đây là bữa trưa Miêu Miêu nhà anh làm, đương nhiên là ngon rồi. Thế nhưng anh không thể nào nói với họ rằng đó là do quý nấu. Nói như thế ai mà tin a!

Đồng nghiệp khác trêu chọc anh, anh không thèm để ý. Thế nhưng sao cả Đông Tử cũng ồn ào theo vậy nhỉ?

“Trần Tử, tối nay cho dù thế nào, tôi cũng phải tới nhà cậu ăn cơm, thuận tiện gặp bảo mẫu nhỏ nhà cậu luôn.” Đông Tử lộ ra vẻ mặt cười xấu xa.

Thuận tiện? Xem bảo mẫu mới là trọng điểm, ăn mới là thuận tiện. = =||

Sau khi tan tầm Đông Tử bám dai quá, đành phải đồng ý cùng nhau về nhà ăn.

“Đông Tử, tôi muốn nói cậu chuyện này.” Ngồi trên xe buýt, Trần Tử suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định nói rõ cho Đông Tử.

“Cậu còn nhớ ngày tôi xuất viện, vốn muốn đến nhà cậu ăn cơm...”

Trần Tử còn chưa nói hết, Đông Tử liền đoạt lời “Còn nói nữa sao, ngày đó tôi bị mẹ tôi mắng tã tơi, nói là tôi không gọi cậu đến ăn cơm, mà rõ ràng là chính cậu không đến, làm hại tôi bị chửi, thật là...” Nói nói được một nửa, Đông Tử đột nhiên nhớ tới cái gì:

“Vậy rốt cuộc ngày hôm ấy tại sao cậu không đến?”

“Đây chính là chuyện mà tôi muốn nói với cậu.” Trần Tử quyết định đem chuyện gặp Thái Miêu Nhi nói cho Đông Tử.

“Cậu đùa tôi phải không?” Nghe Trần Tử kể hết câu chuyện, Đông Tử có chút không tin, thậm chí còn đỏ mồ hôi lạnh.

“Ôi trời, tôi nói cậu cũng thật là lớn mật, cậu chẳng những không tìm người bắt cậu ta lại, mà còn để cậu ta ở nhà cậu sao? Sớm muộn gì cũng có chuyện mà xem.”

“Đừng nói to thế, nhỏ giọng một chút!” Để ý thấy trên xe có cô bé bắt đầu tò mò nhìn hai người họ, Trần Tử có chút ngượng ngùng, lập tức bảo Đông Tử nói nhỏ chút.

“Hiện tại không phải chưa có chuyện gì xảy ra sao, tôi hiện giờ cũng rất tốt mà, mỗi ngày còn có đồ ăn ngon, mấy người còn ao ước đồ kị nữa là.” Nói giống như muốn mạng người vậy.

“Vậy chuyện chúng tôi nghĩ rằng cậu có bạn gái giấu trong nhà, đừng nói đều là người kia... làm?” Đông Tử không nói nên lời.

“Là Miêu Miêu làm đó!” Vật dụng nhà bếp còn do chính bản thân chỉ cách dùng, Miêu Miêu nhà anh thông minh, dạy một lần là hiểu ngay.

“Còn gọi là Miêu Miêu nữa chứ...” Thật là buồn nôn, “Đừng nói lát nữa tôi sẽ thấy một con quỷ mắt trắng môi đỏ nhé.” Nghĩ đi nghĩ lại đều đỏ mồ hôi lạnh.

“Yên tâm đi, cậu nhìn không thấy cậu ấy đâu, chỉ có tôi mới có thể nhìn thấy.” Hơn nữa Miêu Miêu không có hình dạng đáng sợ như trong phim ảnh nha, người ta trắng nõn, rất là đáng yêu.

“Lời này có ý gì? Tôi không nhìn thấy cậu ta?” Đó không phải là sẽ nhìn thấy cái mâm đi khắp phòng hay sao?

“Dù thế nào thì người khác cũng không nhìn thấy cậu ấy...”

Đang nói chuyện thì xe bus đã đến trạm, Đông Tử đi theo sau Trần Tử lên cầu thang.

“Trần Tử, sao tôi đột nhiên cảm thấy phía sau lạnh lạnh, bảo mẫu nhà cậu đang ở ngoài đây hả?” Đông Tử khẩn trương kéo áo Trần Tử.

Mặc kệ hành động thần kinh của Đông Tử, Trần Tử móc ra chìa khóa mở cửa phòng.

“Anh đã trở về?” Nghe được tiếng của chìa khóa, Thái Miêu Nhi liền từ phòng bếp chạy ra, cơm nước vừa nấu xong, Trần Tử vừa trở về đã có thể ăn cơm.

“Cậu về phòng trước đi.” Thấy Miêu Miêu đứng ở cửa, Trần Tử vội vàng ngăn cậu đi đến.

Miêu Miêu bị Trần Tử chặn hơn nửa tầm nhìn, nhưng nghiêng đầu vẫn có thể thấy được có một người đàn ông xa lạ đứng ở cửa.

Người đàn ông kia giống như đang nhìn cậu chăm chăm.

“Làm gì vậy?” Bị Trần Tử mang trở về phòng rồi cởi quần áo của cậu, điều này làm cho Thái Miêu Nhi có chút khó hiểu.

“Mặc quần áo lúc trước của cậu vào.” Sau khi đi vào thì thấy Miêu Miêu mặc quần và áo sơ mi của mình, Trần Tử liền đột nhiên nhớ tới, người khác nhìn không thấy Miêu Miêu, nếu như Miêu Miêu mặc quần áo của anh, Đông Tử thấy bộ quần áo đang lơ lửng trên không, không hề chết người mới lạ.

“Người bên ngoài là ai?” Ngoan ngoãn nghe lời thay xong quần áo, Miêu Miêu tò mò hỏi.

Từ khi cậu ở lại nhà Trần Tử, anh chưa từng dẫn người nào về nhà, mà cậu cũng không đi ra ngoài. Cả ngày nhìn thấy, hoặc là Trần Tử, hoặc là chính mình. Hôm nay sao đột nhiên lại có người tới? Điều này làm cho Miêu Miêu rất tò mò.

“Cậu ấy tên Đông Tử, chuyện của cậu tôi đều nói với cậu ấy.”

“À...”

Không nghe thấy bé con tiếp tục hỏi, Trần Tử nghĩ có điểm kỳ lạ, sao không hỏi tiếp nhỉ?

Cột chắc đai lưng cho Miêu Miêu, ngẩng đầu phát hiện cậu đang nhìn chăm chăm cửa phòng.

“Nhìn cái gì vậy?” Không biết sao mà Miêu Miêu hoảng loạn đưa tay.

Miêu Miêu không trả lời, chỉ dùng ngón tay chỉ cửa phòng, ánh mắt lại không có rời đi.

Theo ánh mắt của Miêu Miêu, Trần Tử có linh cảm không tốt, cau mày từ từ quay đầu, quả nhiên thấy vẻ mặt Đông Tử chờ đợi ở cửa phòng.

“Ha ha... Đông Tử...”

Đông Tử vẫn đứng ở cửa phòng, vẻ mặt giống như ăn phải con ruồi vậy, thoát nhìn lạ lạ.

“Tôi nói này Trần Tử, cậu lừa tôi đúng không? Quý rồi lại thần cái gì.” Đông Tử đưa tay chỉ Thái Miêu đang ngồi ở trên giường vừa được Trần Tử thay xong quần áo:

“Cậu hiện giờ cũng chơi cosplay sao?” Vậy mà giấu!

“Tôi... Cái gì? Không đúng! Cậu...” Trần Tử nghẹn lời, thoáng cái nhận được lượng tin tức quá lớn, đầu vẫn chưa thông suốt được.

“Anh có thể thấy tôi sao?” Cuối cùng vẫn là Miêu Miêu nói chuyện trước.

“Cậu hỏi thừa vậy? Một người đang sống, mắt mù hay sao mà không nhìn thấy.” Đông Tử mang vẻ mặt khó hiểu.

“Trần Tử, anh ta nói anh ta thấy được tôi.” Miêu Miêu lắc lắc cánh tay của Trần Tử.

“Tôi nghe thấy rồi...”O_O

“Trần Tử, cậu giải thích cho tôi, đây là bảo mẫu quý của nhà cậu sao?” Lừa ai vậy.

“Tôi thật sự không có lừa cậu, tôi cũng không biết tại sao cậu có thể nhìn thấy cậu ấy, tôi... Aiii, nói cậu cũng không rõ đâu.” Từ bỏ giải thích cho Đông Tử.

Nhìn Thái Miêu Nhi mặc đồ cổ trang, đột nhiên Trần Tử cảm thấy dư thừa, còn tính thay quần áo khác,

để Đông Tử không nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái, mà thôi cũng tốt, Miêu Miêu ở trước mặt Đông Tử sẽ không phải ẩn hình.

“Trước ra ăn cơm đã, xong rồi nói chuyện sau.” Phất phất tay, nghĩ một hồi thì sẽ có cách giải quyết vấn đề này, bây giờ phải lấp đầy bụng cái đã.

“Tôi không muốn mặc cái này đâu, có thể đổi cái khác không?” Bộ đồ này thật sự phiền phức, hơn nữa còn nóng.

“Được, tôi thay quần áo cho.” Quay đầu thấy Đông Tử còn đứng đó, không khỏi có chút bực mình, “Sao cậu không đi ra ngoài đi? Muốn xem người khác thay quần áo sao?”

Nghe Trần Tử nói như thế, Đông Tử liền không biết giải thích sao, “Vậy sao cậu không đi?”

“Tôi! ...” Trần Tử cũng không biết trả lời sao, cũng đúng a, sao mình không đi ra, cuối cùng chỉ có thể tìm một cái lý do xem như miễn cưỡng cho qua “Đây là phòng của tôi mà.”

“Ha... Cậu...Thôi được...” Đông Tử hùng hùng hổ hổ ra khỏi phòng.

Sau khi Đông Tử đi ra ngoài, Trần Tử sờ sờ đầu, nói một câu “Cậu tự thay đi” rồi cũng đi ra.

Còn lại mình Miêu Miêu ở trong phòng không giải thích được “Xảy ra chuyện gì vậy? Bình thường đều thay giúp mình mà...”

Trên bàn cơm Trần Tử liên tục nhấn mạnh mình không nói sai, cũng không bịa chuyện dọa Đông Tử, nhưng Đông Tử không tin, trên mặt viết chữ “Nói dối”.

Cuối cùng vẫn là Miêu Miêu đem gã đến nơi gặp được Trần Tử, kể lại câu chuyện, Đông Tử mới bắt đầu có chút tin tưởng.

“Miêu Miêu?” Gọi tên này đi.

“Dạ?” Nghe Đông Tử gọi mình, Thái Miêu ngoan ngoãn để muống xuống, lẳng lặng đợi Đông Tử nói tiếp.

Nhưng Đông Tử gọi cậu xong lại không nói tiếp, mà cau mày không biết nghĩ cái gì nhìn cậu chằm chằm. Điều này làm cho cậu không biết làm sao, không phải muốn nói chuyện với cậu sao?

Nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Trần Tử, ý bảo anh tình huống hiện tại.

Ngẩng đầu nhìn thấy Đông Tử nhìn chăm chăm Miêu Miêu như có điều suy nghĩ, Trần Tử đột nhiên có chút khó chịu:

“Nói gì đi chứ, nhìn chăm chăm Miêu Miêu làm gì? Cậu có để cho người ta ăn cơm hay không?”

Thấy Đông Tử không phản ứng, Trần Tử cũng lười để ý đến gã, quay đầu nói Miêu Miêu “Ăn đi, đừng để ý đến cậu ta.” Cậu ta từ khi thấy Miêu Miêu bắt đầu thần kinh có vấn đề, cũng không biết nghĩ cái gì.

“Dạ.” Nếu Trần Tử nói không cần phải xen vào, vậy cũng không cần quan tâm. Miêu Miêu cầm cái thìa trên bàn lên, tập trung ăn canh.

Thật ra Đông Tử là có lời muốn nói, thế nhưng lại không biết nói sao. Gã thật sự nghĩ Thái Miêu Nhi không giống như một... con quỷ. Ngoại trừ rất nghe lời, còn lại thì không khác gì những đứa trẻ mười mấy tuổi, hơn nữa nấu ăn cũng rất ngon.

“Đông Tử, cậu muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi, đừng dông dài, khó chịu lắm.” Miêu Miêu không để ý người khác nhìn cậu chăm chăm, không có nghĩa là anh để người nhìn chăm chăm Miêu Miêu nhà anh.

“Tôi... Tôi không phải là còn sợ sao.” Thế giới quả thật rất thần kỳ, trước mặt gã là người đến từ 500 năm trước, hơn nữa gã còn ăn cơm do người 500 năm trước làm.

“Aizz...” Trần Tử đột nhiên thở dài.

Miêu Miêu không hiểu Trần Tử xảy ra chuyện gì, vừa nãy ăn cơm không phải rất tốt sao? Sao lại thở dài rồi? Tay cầm thìa ngừng lại, nghiêng đầu nhìn anh.

Biết Miêu Miêu đang nhìn mình, Trần Tử quay đầu cười cười với cậu, sờ sờ đầu của cậu “Ăn cơm đi, đừng quan tâm bọn tôi.”

“Vâng.” Nếu Trần Tử nói không cần phải xen vào, vậy tiếp tục ăn thôi.

“Lúc đầu tôi cũng không có cách nào tiếp thu và chấp nhận, thế nhưng tôi không phải người theo thuyết vô thần, tôi tin trên thế giới này có quỷ thần, cho nên tôi tin Miêu Miêu có thật.”

Ngay từ đầu Trần Tử cũng phải tốn thời gian rất lâu để phản ứng lại chuyện này, nhưng cuối cùng anh vẫn chống không lại tiềm thức. Tiềm thức nói cho anh biết, Miêu Miêu dù là người mà người khác không nhìn thấy được, là người đến từ 500 năm trước, nhưng Trần Tử phát hiện, anh không thể không tin những lời mà cậu nhóc đơn thuần này nói, vì thế anh cũng thuận theo tự nhiên.

Cứ như vậy hơn một tháng.

Hơn một tháng qua, Trần Tử phát hiện, Thái Miêu Nhi cái gì cũng không biết, không biết máy tính là cái gì, tủ lạnh là cái gì, cũng không biết mở TV thế nào, dùng lò vi sóng ra sao. nếu cậu không phải là người cổ đại, tự bản thân Trần Tử cũng không tin.

Tồn hơn một tuần lễ, dạy cho Thái Miêu những điều cơ bản, ít nhất không để cậu cả ngày lúc nào cũng hỏi vì sao. Cũng chính khoảng thời gian đó, Trần Tử phát hiện Thái Miêu đúng như cậu nói, làm cơm rất ngon.

Cũng một tháng này, cái tên Miêu Miêu thay thế cho “tiểu quỷ”.

“Mặc dù cậu ấy cái gì cũng không biết, cũng còn nhiều rắc rối, nhưng cậu ấy rất nghe lời.”

Những lời này Trần Tử không có nói quá, Thái Miêu Nhi thật sự là một cậu bé rất nghe lời. Từ khi Trần Tử dạy cậu cách sử dụng thiết bị điện trong nhà, toàn bộ việc nhà đều do Thái Miêu Nhi bao trọn, cả ngày ở nhà, quét rác, lau nhà, giặt quần áo, đều do Thái Miêu “làm”.

Đó cũng là lý do tại sao Trần Tử nói với đồng nghiệp cùng phòng, bữa trưa do bảo mẫu nhà anh làm.

5. Chương 5: Sinh Tồn

Edit : Hiên Vũ

Thật vất vả đuổi Đông Tử đi, Trần Tử đứng bên ngoài phòng bếp nhìn chằm chằm Miêu Miêu rửa chén, loại cảm giác này nói không ra lời, anh dường như bắt đầu hoài nghi phán đoán ban đầu của mình. Có thể hay không, bản thân vừa bắt đầu đã phán đoán sai lầm rồi, có lẽ từ trước tới giờ Miêu Miêu không phải là quỷ, mà là người.

Nhưng trong khoảng thời gian tới, đúng là không ai có thể thấy cậu ấy nha.

Vậy nhờ anh bạn nhỏ đưa nước tuần trước tới nói đi.

Tuần trước trong nhà không có nước uống, một mình Miêu Miêu ở nhà không biết làm sao lại phá máy đun nước, đành phải đợi đến khi Trần Tử tan ca về nhà mới gọi điện thoại. Bởi vì lo lắng đứa nhỏ đưa nước nhìn thấy quần áo không bay trong phòng, cho nên giống như hôm nay, Trần Tử từ sớm đã giúp Miêu Miêu đổi lại quần áo ban đầu.

Lúc nước đưa tới, Miêu Miêu đang nấu canh trong bếp, nghĩ tới dù sao cũng không có người nhìn thấy, đứng ở cửa phòng bếp nhìn máy đun nước đổi lại nước. Nhưng ai biết lúc này anh bạn đưa nước lại ngăn đầu nhìn về phía phòng bếp, nói một câu “ Canh của anh sắp được rồi, lửa bật nhỏ từ từ hầm mới ngon.”

Trần Tử phản ứng một chút mới phục hồi lại tinh thần, cậu ta không nhìn thấy Miêu Miêu, cho nên xuyên thẳng qua Miêu Miêu thấy được canh đang nấu to lửa.

Nghĩ đến chuyện này, Trần Tử khẳng định Miêu Miêu thực sự không phải là người, rốt cuộc là cái gì thì chính cậu ấy cũng nói không rõ, dù sao bây giờ có thể khẳng định lúc trước đúng là không ai thấy được Miêu Miêu ngoại trừ bản thân anh.

Nhưng hôm nay Đông Tử sao vậy...

“ Miêu Miêu, đừng giật nữa, trước lại đây.” Gọi Thái Miêu Nhi còn đang bận việc lại chỗ mình, kéo cậu ngồi lên ghế sofa.

“ Xảy ra chuyện gì?” Xoay người thấy dáng vẻ đăm chiêu ủ dột của Trần Tử, Thái Miêu Nhi có chút lo lắng. Tối hôm nay Trần Tử hình như rất buồn rầu.

“ Miêu Miêu...” Kéo Thái Miêu Nhi đang ngồi lên ghế sofa, Trần Tử đột nhiên không biết mở miệng thế nào, “ Cậu... rốt cuộc...”

“ Tôi?” Tôi xảy ra chuyện gì. Thái Miêu Nhi nghiêng đầu khó hiểu nhìn Trần Tử.

“ Ừm... Ý của tôi là, từ lúc mới đến đây, đến hiện tại, thân thể của cậu có thay đổi gì không?” Ví dụ như nhìn được hay không.

“ Có a!” Có rất nhiều đấy.

“ Lúc trước không chạm được đồ vật, nhìn thấy anh thì có thể chạm, sau đó, anh có thể thấy tôi, à... Bạn của anh hôm nay cũng thấy tôi.” Nói xong, trong ánh mắt của Thái Miêu Nhi cũng bắt đầu lộ ra nghi ngờ. Ngoại trừ Trần Tử, còn có người nhìn thấy mình.

“ Đây chính là điều tôi muốn nói.” Sao hôm nay Đông Tử cũng có thể thấy Miêu Miêu?

“ Miêu Miêu,” Trần Tử kéo ngồi Thái Miêu Nhi đang ngồi trên ghế, “ Canh tối nay còn nhiều không?”

“ Còn a!” Còn thừa lại rất nhiều, tối nay gần như chỉ có một mình cậu ăn canh, Trần Tử và bạn anh ấy đều không uống.

“ Lấy bình giữ nhiệt lớn một chút, chúng ta cầm tới cửa cho ông Trương.” Nếu như Đông Tử có thể thấy, không chừng người khác cũng có thể thấy.

Nhìn Trần Tử tự mình chạy đến phòng bếp đổ canh, Thái Miêu Nhi xoắn xuýt một chuyện” Tôi còn phải

thay quần áo sao?”

“ Không thay, tôi không quan tâm!” Cùng lắm thì bị người khác nói làm chuyện ma quỷ gì đó.

Xách bình giữ nhiệt, dắt tay Thái Miêu Nhi, vui vẻ chạy xuống dưới lầu. Trần Tử nghĩ, mượn cớ đưa canh cho ông Trương, thăm dò ánh mắt của ông, xem Miêu Nhi có phải đã có thể bị người khác nhìn thấy hay không. Tuy nói ông Trương nhiều tuổi rồi, nhưng ánh mắt rất lợi hại, trong viện có chuyện to nhỏ gì, nơi nào trộm cắp thường lui tới, tuyệt đối chạy không thoát hoá nhân kim tinh của ông.

Nếu như...

“ Lát nữa cậu không cần nói gì, cũng đừng làm gì cả, chỉ cần bình tĩnh đứng bên cạnh tôi là được, tất cả để tôi nói.” Trong lúc đi xuống lầu, Trần Tử cẩn thận dặn dò Miêu Miêu.

Thái Miêu Nhi tùy ý Trần Tử lôi kéo, dọc đường đi xuống lầu nói liên miên không ngừng, trong lòng lại nhủ thầm, chẳng phải vẫn không có ai thấy mình sao, tại sao đột nhiên? Hay là nói từ khi gặp Trần Tử, mình từ từ trở nên bình thường, chỉ là luôn sống trong nhà Trần Tử không đi ra ngoài, cho nên không biết bản thân thật ra đã bình thường?

Ai ai, thế giới tương lai này thật kỳ diệu. Nhưng cũng thật sự khiến cho người ta vui vẻ.

Vừa xuống lầu, xa xa đã nhìn thấy ông Trương đứng thẳng tắp ở cửa tiểu viện, giống như chiến sĩ.

“ Ông Trương!” Trần Tử lớn tiếng gọi, giơ giơ bình giữ nhiệt trong tay, cười đến nhăn nhó.

“ Ai dô! Trần Tử, đây là gì vậy?”

Kể ra thì thường ngày ông Trương thương Trần Tử nhất. Theo như lời ông nói, Trần Tử giống đứa con trai đang ở biên cương của ông. Ông Trương biết Trần Tử là trẻ mồ côi, cho nên rất thương chàng trai hiểu chuyện này, ngày thường có trái cây ngon đều bảo Trần Tử mang một ít về.

“ Ông ơi, cháu mang canh cho ông!” Dung đưa bình giữ nhiệt trong tay.

“ Thăng nhóc thôi! Lúc nào không biết lễ phép như vậy.”

Vốn tưởng ông Trương sẽ vui vẻ nhận lấy, sau đó vui vẻ khen canh này ngon, sao hiện tại lại nghiêm nhắc như thế?

“ Con không phải mang canh tới biếu ông sao, tại sao lại không biết lễ phép?” Chẳng hiểu ra sao.

“ Trước nên giới thiệu cậu bạn nhỏ xinh đẹp bên cạnh cháu cho ta mới phải chứ!” Nói xong, còn dùng tay vỗ vỗ vai Thái Miêu Nhi.

“ A?” Phát hiện ông lão trước mắt có thể thấy mình, lại vỗ vai mình, Thái Miêu Nhi có chút kinh ngạc.

“ Ông, ông...” Thấy được Miêu Miêu? Trần Tử trong nháy mắt kịp phản ứng, ha ha tùy tiện nói nói hai câu
“ Ông xem, con là vui đến ngớ ngẩn rồi, ha ha a...” Lúng túng lấy tay sờ sờ đầu.

“ Nói đi, cậu bạn nhỏ này là ai.” Lão Trương cười híp mắt nhìn Miêu Miêu ngoan ngoãn bên cạnh, hai tay chấp đằng sau, đợi Trần Tử giới thiệu cho mình.

“ Lậu ấy a...” Xong, phải giới thiệu ra sao? Không thể nào nói mình nhất định được, “ Cậu ấy... Là em trai con quen ở cô nhi viện!” Nói năng bậy bạ.

“ Đứa nhỏ này cũng là cô nhi à? Thật đáng tiếc cho đứa nhỏ...” Lão Trương cảm thấy thương tiếc đối với chuyện Miêu Miêu đáng yêu là cô nhi.

“ Ai da đừng nói cái này, chúng ta uống canh trước, canh này là tự tay Miêu Miêu nấu, biểu riêng ngài.” Đông kéo tây kéo, nhét bình giữ nhiệt vào trong ngực ông Trương, kéo Miêu Miêu xoay người rời đi:

“Ông Trương chúng con đi về trước ạ, còn có chuyện bận rộn phải làm, cái bình để lại chỗ ông, ngày mai con tới lấy.”

Nói xong nhanh chân bỏ chạy.

“ Đứa nhỏ này...”

“ Trần Tử, Trần Tử, chúng ta chạy nhanh như vậy làm gì?” Bị Trần Tử kéo chạy thở không ra hơi, Miêu Miêu không hiểu tại sao Trần Tử đột nhiên hưng phấn như vậy.

Vất vả chạy về trong nhà, đóng cửa lại, còn khóa nữa, kéo Thái Miêu Nhi ngồi lên ghế, nhéo mặt Miêu Miêu để cho cậu nhìn chăm chăm mình.

“ Miêu Miêu, cậu hiện tại có tính là người không?” Có thể chạm được, nhìn được, còn có chỗ nào không phải người?

“ Hả?” Trần Tử không nói, cậu cũng không nghĩ tới, mình hiện tại, không có gì khác với người bình thường đi đi.

“ Trần Tử, ý của anh là... Tôi bình thường?” Còn biến thành người?

Trong nháy mắt đó, trong lòng Thái Miêu Nhi như bắn pháo hoa, không ngừng nổ bùm bùm bùm, loại vui sướng từ tận đáy lòng, rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung, rất muốn kêu to, muốn hét lên!

“Trần Tử... Tôi...” Tôi tôi rất lâu cũng không biết phải nói cái gì, Trần Tử biết, vật nhỏ này rất hưng phấn!

“Oaa!!!!”

Sờ bả vai bị Miêu Miêu hung hăng cắn, Trần Tử đau đến rớt nước mắt. Nhìn Thái Miêu Nhi phấn khích chạy loạn khắp phòng, Trần Tử cảm thấy rất uất ức, vui vẻ thì vui vẻ đi, cắn tôi làm gì? T~T

“Miêu Miêu cậu dừng lại đi!” Bất đắc dĩ, tên nhóc điên khùng này, chạy từ phòng khách đến phòng khác, quay một vòng lại về phòng khách, cứ như thế bưng bưng chạy mấy vòng quanh bàn trà.

“Tôi không dừng lại được! Không dừng lại được!!! A a a!” Thái Miêu Nhi dùng ngón tay sờ sô pha, chớp chớp đôi mắt to, cái miệng nhỏ nhắn ngày thường khế cười, hiện tại cười đến vui vẻ.

“A!!!!” mặt đối mặt với Trần Tử, hét loạn một hồi “Trần Tử tôi rất vui! A aa...”

Vươn móng vuốt nhỏ làm động tác muốn ăn thịt người.

“Đừng đừng đừng, tổ tông, vui cũng đừng cắn tôi!” Hai tay đan chéo chắn ở trước ngực.

“Trần Tử Trần Tử, sau này tôi có thể ra ngoài chơi rồi, phải không?”

Có thể là chạy đã mệt, đặt mông ngồi lên ghế, đầu nhỏ nằm trên đùi Trần Tử, đôi chân nhỏ giơ lên cao.

“Tôi từng thấy trên TV, thế giới bên ngoài rất đẹp!” Phim chiếu trên TV, đều là trong công viên rất đẹp, sau đó cô bé và cậu bé mền nhau

“Rất đẹp sao?” Sao tôi không biết?

Trần Tử cảm thấy cái đầu nhỏ này là buồn đến cuống lên rồi, từ khi dẫn cậu về nhà đến nay cũng được gần bốn tháng rồi, vẫn luôn ở nhà, sợ cậu đi ra ngoài sẽ không thấy nữa, lo cậu sẽ bị đạo sĩ giang hồ bắt đi...

“Vậy... Bắt đầu từ ngày mai, cậu có thể đi trong tiểu viện, không thể tùy tiện ra khỏi cửa viện, rất nhiều thứ tôi còn chưa chỉ cho cậu biết.” Ví dụ như không phải tất cả mọi người đều tốt

“Cửa viện?”

“ Chính là nơi ông Trương vừa đứng đó, nhiều nhất cũng chỉ có thể đi chỗ đó.” Đi ra ngoài, chưa chắc có thể trở về.

“ Được!”

Cứ như vậy, hai thanh niên trẻ tuổi trong tâm trạng vui vẻ, từ từ đi ngủ. Bọn họ không biết, có một đôi mắt, lén lút ở cửa sổ nhìn họ.

Ngày hôm sau lúc ra khỏi cửa, Trần Tử đặt biệt dặn dò, chìa khóa phải luôn luôn đeo trên cổ, không thể tùy tiện cho người khác, cũng không thể để người xa lạ tùy tiện vào nhà, có chuyện gì phải nhớ nói với ông Trương..

Balabala dặn dò một đống, cuối cùng vì sắp trễ rồi nên mới “ lưu luyến” dừng lên lớp.

“ Đều nhớ kỹ rồi?” Trước khi đóng cửa vẫn không quên dặn dò một câu.

“ Nhớ rồi.” Cười híp mắt, vẫy vẫy tay với Trần Tử.

Nhưng buổi chiều, khi Trần Tử tan ca về nhà, làm cho anh nhìn thấy một màn rất không vui.

Tiểu Miêu Miêu nhà anh chẳng những không ở cửa đón anh, mà còn không hề biết anh trở về. Quy kết nguyên nhân, đều là do Miêu Miêu đang ở trong phòng khách nói chuyện với một nam sinh anh chừng từng gặp!

“ Miêu Miêu.” Trần Tử rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

“ Tôi không phải đã nói không thể tùy tiện cho người lạ vào cửa sao?” Cái thằng nhóc thối mặt cười xấu xa này là ai?

“ Thiên Âm không là người lạ.” Là cậu bé kỳ lạ kia a.

“ Nhóc là ai, sao ở nhà của tôi?” Trần Tử nghiêm mặt nhìn Thiên Âm đang ngồi trên ghế cười rất vui vẻ.

Lúc này mới bao lâu? Còn chưa đến một ngày, đã gọi thẳng tên người khác, lại không phải người lạ? Không là người lạ thì là người nào? Người quen? Đùa à! Ở chỗ này trừ mình ra, tên nhóc thối này đâu còn người quen nào? Mới để cậu ta ra cửa một ngày đã dẫn người bừa bãi về nhà, nếu sau này chỉ bảo nhiều kiến thức hơn cho cậu ta, còn không coi trời bằng vung? ...

Trần Tử ở trong lòng hung hăng dạy dỗ Thái Miêu Nhi một trận, nhưng thằng nhóc tên Thiên Âm này hình như không có nhận ra cơn tức giận của Trần Tử, còn đang cười hì hì nói thầm gì đó với Thái Miêu

Nhi.

“Trần tiên sinh, tôi đi trước, rảnh rồi lại đến tìm Miêu Miêu chơi, bái bai!” Tự mình đi tới cửa, trước khi ra khỏi cửa vẫn không quên quay đầu lại nháy mắt mấy cái với Thái Miêu Nhi.

Thấy vậy Trần Tử càng tức hơn.

Thiên Âm đi rồi, Trần Tử vẫn đứng tại chỗ không nói, cứ như thế nhìn chăm chăm Thái Miêu Nhi không nói một lời.

Không khí lặng yên rất khó chịu. Thái Miêu Nhi không quen Trần Tử như vậy. Cậu biết Trần Tử rất tức giận, giận mình nói chuyện với Thiên Âm, bởi vì Trần Tử không nhận ra Thiên Âm. Nhưng Thái Miêu Nhi muốn giải thích với Trần Tử.

“Trần Tử..” Nhẹ nhàng đi tới lôi kéo tay Trần Tử, nhưng bị gạt ra.

“Trần Tử, tôi có thể giải thích...” Không từ bỏ, lại kéo tay Trần Tử lắc lắc. Vẫn bị gạt ra.

Miêu Miêu rất muốn khóc. Hơn bốn tháng ở chung, các loại cảm xúc của Trần Tử cậu đều thấy rồi, công việc bận rộn, cũng từng có lúc không để ý tới cậu, nhưng Trần Tử chưa bao giờ như hiện tại, không nghe cậu nói.

“Tôi mệt chết đi được, tôi trước ngủ.” Nói xong, Trần Tử trở về phòng mình, để lại một mình Thái Miêu Miêu trong phòng khách.

Miêu Miêu rất buồn, rất muốn vào phòng nói rõ với Trần Tử, nhưng cậu phát hiện, cửa, đã khóa.

Tại sao Trần Tử lại tức giận như vậy chứ? Vì Thiên Âm sao? Nhưng mình muốn giải thích rõ với anh ấy, nhưng anh ấy không nghe.

Kể từ khi đến nhà Trần Tử, bắt đầu sống chung với anh, lần đầu tiên, bị nhốt bên ngoài phòng. Thái Miêu Nhi rất buồn, rất muốn khóc, nhưng cậu không khóc được, không có nửa giọt nước mắt, cứ như thế ô ô.

Khóc không ra nước mắt, trong lòng càng khó chịu, cậu muốn đi vào tìm Trần Tử T~T.

6. Chương 6: Quan Hệ

Edit : Lâm Uyên

Beta: Hiên Vũ

Chiến tranh lạnh như vậy đã mấy ngày rồi, Trần Tử vẫn không muốn nói chuyện với Miêu Miêu. Miêu Miêu có làm gì, Trần Tử cũng không để ý đến cậu, rồi dần dần không về nhà ăn cơm.

Nhiều lần Miêu Miêu trong lòng rất khó chịu, buồn bực, có loại cảm giác không thở nổi. Bởi vì cậu muốn khóc, lại không có nước mắt. Cậu phát hiện, mặc cậu hầu như không khác gì người thường, nhưng lần này chiến tranh lạnh với Trần Tử, cậu mới biết được, cậu không thể khóc.

Cũng vì không thể nào khóc, nên càng nín càng khó chịu. Đặc biệt lúc buổi tối, bị Trần Tử nhốt ở ngoài, chỉ có thể ngủ trên ghế sa lon, khi đó trong người phiền muộn nhất, như buổi tối càng đau đớn hơn.

Cậu không biết tại sao lại như vậy, cảm giác này, rất cô đơn.

Sáng nay, Miêu Miêu lại làm bữa sáng, mặc dù Trần Tử không ăn, nhưng Miêu Miêu vẫn làm chờ Trần Tử rời giường.

Ra khỏi phòng, Miêu Miêu phát hiện quần thâm dưới mắt Trần Tử lớn hơn hôm qua.

... Trần Tử khó chịu, Miêu Miêu cũng khó chịu...

Thấy Trần Tử nhìn cũng không nhìn cậu một cái liền đi ra ngoài, Miêu Miêu trong lòng lại khó chịu, còn có chút đau.

Sau khi, Trần Tử đi làm Miêu Miêu liền tựa người lên bệ cửa sổ, cả người ủ rũ.

“Tiểu Miêu Miêu, nghĩ cái gì đấy?” Ông Trương làm bảo vệ dưới lầu đi ngang qua nhà Trần Tử, thấy Miêu Miêu một mình ghé vào bên cửa sổ, sắc mặt rất kém cỏi, ngơ ngác ngác ngác.

Đứng lên, thấy ông Trương, Miêu Miêu cảm thấy có chút uất ức “Ông Trương...”

“Sao Miêu Miêu không đi chơi?” Sao chỉ có một ngày lại bị nhốt trong nhà?

Thái Miêu Nhi bởi vì ngoan ngoãn, mặc dù ông Trương chỉ gặp qua hai lần, nhưng cậu nhóc ngoan ngoãn biết nghe lời này khiến người khác rất thích. Lúc này ở dưới nhà Trần Tử thấy Miêu Miêu nằm bên cửa sổ chờ người ra, lão Trương nhìn rất cưng chiều.

“Trần Tử không cho con ra ngoài sao?” Sao một mình ở nhà.

Lắc đầu “Dạ không phải”.

“Con cùng Trần Tử cãi nhau sao? Đến đây, đến ngồi với ông một chút nào, cùng ông viết chữ.”

“Nhưng...” Trần Tử có tức giận hông?

“Đến đây đi, ở với ông, Trần Tử tuyệt đối không dám mắng cháu.”

Thái Miêu suy nghĩ, ở cửa viện chờ Trần Tử tan tầm, có thể tốt hơn một chút không, khẽ cắn môi, liền cùng ông Trương đi xuống.

Ngồi với ông Trương ở phòng bảo vệ, Thái Miêu vẫn còn rầu rĩ không vui. Cậu không biết tại sao Trần Tử lại tức giận, rốt cuộc là vì cái gì. Làm sao để giải thích với Trần Tử đây...

“Trần Tử a, kỳ thực rất hiểu chuyện...” Lão Trương không biết rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì, cả hai đều rất ngoan, sao chuyện lại đến nước này.

Một bên ở phòng an ninh viết chữ, một bên kể cho Miêu Miêu nghe chuyện của Trần Tử.

“Thời gian cậu ấy vừa tới cái tiểu viện này ở, cũng mới chừng hai mươi, sau này chúng ta mới biết được, cậu ấy là một cô nhi...” Nhớ lại lúc đó, Trần Tử vừa mới đến tiểu viện này, khi biết anh là cô nhi, mọi người trong viện đều thương xót, cũng rất kính nể. Bởi vì phòng Trần Tử thuê ở chỗ này là dùng toàn bộ tiền lương của mình, nghe nói còn tự học thành tài.

“Trần Tử vẽ rất giỏi, dùng máy vi tính, vẽ ra một con người, nhìn giống như thật, ôi...”

Lão Trương vẫn còn lẩm bẩm nói. Miêu Miêu biết Trần Tử vẽ rất giỏi, cậu từng thấy Trần Tử dùng cái máy tính rất giống cái TV mà làm việc, Trần Tử nói với cậu, cái này là laptop.

Nghĩ đến Trần Tử đã từng rất tốt với mình, lúc gặp phải điều gì không biết hỏi anh, Trần Tử sẽ rất kiên nhẫn trả lời, nếu như mình nhanh chóng hiểu được, Trần Tử còn xoa xoa đầu của cậu, nói một cậu “Miêu Miêu thật thông minh”. Mặc dù có đôi khi rất oán giận Trần Tử, làm như vậy giống như mình là một cậu nhóc, nhưng trong lòng thích Trần Tử quan tâm mình.

Hiện tại lại lạnh lạnh nhạt nhạt như vậy...

Thời gian ở Hoa Ảnh các, chỉ muốn được sống; khi tới nơi này, thế giới này chỗ nào cũng sử dụng đồ điện, cả ngày chỉ có thể phòng bệnh ở 08 nho nhỏ chỉ rộng một tấc vuông, ngày ngày đối mặt nữ sinh đang hôn mê, tuy rằng không ai thấy không ai nghe, nhưng cũng không không cảm thấy cô đơn.

Nhưng từ khi gặp Trần Tử, Thái Miêu đã nghĩ toàn bộ thế giới như được chiếu sáng. Cảm giác có nhà có lẽ là như vậy, mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem TV nói chuyện phiếm, sau đó chúc đối phương ngủ ngon, đây chính là cảm giác có nhà...

Ở trong lòng Thái Miêu Nhi, Trần Tử giống như là anh cả, mà cũng có thể, địa vị của anh ấy trong lòng mình còn quan trọng hơn anh cả.

Nhưng mà bây giờ...

“Ông ơi, làm thế nào mới có thể làm Trần Tử nghe con nói đây?” Nếu như vẫn không nói lời nào như thế, vậy so với đã chết càng khó chịu hơn...

“Cậu ấy không muốn nghe con nói chuyện, vậy con hãy viết thư cho cậu ấy đi!” Nói xong đem bút lông đang luyện chữ, đưa cho Miêu Miêu.

“Viết thư?”

“Đúng vậy! Trước đây, không có điện thoại, không có máy tính, chúng ta hay viết thư cho nhau!” Vừa nói, ông vừa tới gần kéo bên cạnh lấy giấy, đưa cho Miêu Miêu.

“Nào, chúng ta cùng viết thư! Ông viết cho con ông, còn con, hãy viết cho Trần tiểu tử!”

Đừng tưởng rằng lão Trương biết Miêu Miêu không biết dùng bút bi, nhưng thật ra là bởi vì lão Trương cũng không biết dùng bút bi, vậy nên trong phòng an ninh cũng chỉ có bút lông giấy Tuyên Thành.

Thấy bút lông giấy Tuyên Thành, Miêu Miêu vui mừng. Giờ người hiện đại dùng bút cứng, cậu không biết dùng, máy tính cũng không hiểu bàn phím. Vậy nên cũng không có ở trước mặt Trần Tử chữ. Hiện tại thấy giấy và bút mực, Miêu Miêu phút chốc tinh thần tỉnh táo.

“Con biết dùng bút lông không?” Người trẻ tuổi bây giờ đều chỉ dùng bút bi, thanh niên biết viết bút lông càng ngày càng ít.

“Con biết ạ!” Tuy viết không tốt, thế nhưng vẫn có thể.

Nhận lấy giấy từ lão Trương, trên mặt của Miêu Miêu cuối cùng lộ ra một tia tươi cười.

Ngồi viết thật lâu, cuối cùng đem một xấp giấy viết thư thật dày bỏ vào phong thư mà ông Trương đưa tới. Ngồi ở cửa phòng an ninh, đợi Trần Tử tan tầm về nhà.

Mà Trần Tử bên này tình huống cũng không mấy vui vẻ.

Từ khi cùng Miêu Miêu chiến tranh lạnh, Trần Tử cũng không dễ chịu chút nào.

Thật ra chính anh cũng không biết giận cái gì, nếu như nói là bởi vì Miêu Miêu không nghe lời, thì đã sớm hết giận. Có thể anh tức giận chính là cái người tên Thiên Âm kia!

“Thiên Âm Địa Âm cái gì.”

Bởi vì chuyện của Miêu Miêu, Trần Tử đã mấy ngày chưa từng tập trung tinh thần mà vẽ dù chỉ một chút.

Lúc ở nhà, thì luôn nghĩ, Miêu Miêu của mình ở phòng khách không biết có buồn không; ở phòng làm việc cũng nghĩ Miêu Miêu ở nhà có buồn không, có ăn được hay không. Cứ như vậy, vẽ ra bản thảo một mớ hỗn độn, cũng không biết là vẽ về cái gì.

“Trần Tử, cậu như vậy cũng không được, cãi nhau với Miêu Miêu, cũng không thể làm trễ nãi công việc.” Đồng nghiệp nhìn thấy Trần Tử như vậy, có lòng tốt nhắc một chút

“Chính cậu cũng từng nói, Miêu Miêu vẫn còn là con nít, sẽ không hiểu hết tất cả, thỉnh thoảng phạm lỗi cũng có thể tha lỗi mà.”

Đông Tử rất là thật thích Thái Miêu Nhi, mặc dù biết lai lịch của cậu bé, nhưng là cho đến giờ vẫn không quan tâm cậu có phải là quý hay không, hay cho rằng Thái Miêu Nhi một ngoại tộc, mà vẫn luôn coi cậu là đứa em trai.

“Tối nay tôi sẽ không ăn cơm với cậu, tôi đã hứa với mẹ tôi sẽ về ăn với bà. “Thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về “Cậu cũng về nhà ăn cơm đi, Miêu Miêu ở nhà đang chờ cậu đấy!”

“Đông Tử...” Nhìn bạn tốt đi xa, Trần Tử vội vàng, chẳng lẽ tối hôm nay mình thật sự phải ăn cơm một mình sao?

“Trở về nói chuyện rõ ràng với Miêu Miêu, cứ tiếp tục như vậy, đồ ăn Miêu Miêu nấu sẽ rất lãng phí.” Ăn cơm Miêu Miêu làm, tuyệt đối không hi vọng bỏ lỡ.

“Nhưng cậu ấy một câu xin lỗi cũng không nói.” Đã như vậy nhiều ngày, chỉ là trơ mắt nhìn mình, không có chủ động xin lỗi.

“Cậu chính là tức giận cái này sao?” Vốn đã muốn rời khỏi phòng, liền dừng lại, cảm thấy Trần Tử còn giống trẻ con hơn Miêu Miêu, liền quay lại vỗ vỗ lưng người anh em:

“Cậu đã cho cậu ấy cơ hội nói chuyện chưa?”

“Tôi...” Quay đầu nhìn thì thấy Đông Tử đã đi về, phòng làm việc chỉ còn lại vài người đang tán gẫu và thu dọn đồ đạc.

Hình như là chính mình vẫn chưa cho Miêu Miêu cơ hội giải thích. Nhiều lần thấy đáng vẻ muốn giải thích của Miêu Miêu, cũng đều do sự lạnh nhạt của mình làm cậu ấy đem lời nuốt trở về.

Ai ai ai!

Đầu càng ngày càng rối, luôn cảm thấy có cái gì đó chưa được giải quyết, một thứ gì đó trong lòng mình chưa được tìm ra.

Lấy điện thoại di động ra, gọi cho một người: “Lạc Ảnh, tối nay ăn với tao một bữa cơm.”

Thanh âm du dương của đàn dương cầm vang lên, xung quanh đều là người mặc tây trang đi ăn cơm. Trần Tử nhìn lại mình mặc áo thun quần jean, cảm thấy ánh mắt người bán hàng nhìn mình đặc biệt khó chịu.

“Chúng ta nhất định phải ăn trong nhà hàng cao cấp sao?” Ăn tại một quán cơm nhỏ nào đó cũng được.

“Tao mời mà mày lo gì.” Đối diện là một đàn ông quái dị đang đứng đờ đẫn mấy tính chọn đồ ăn.

“Ý tao không phải vậy, tao là nói...” Ghé đầu qua, ngượng ngùng nhỏ giọng nói “Quần áo của tao như thế này không thích hợp!”

“Stop! Quan tâm làm gì, ở đây có tiền là được rồi.” Đặt đồ trên tay xuống, Lạc Ảnh khoá tay trước ngực, “Nói đi, tìm tao làm gì, đừng nói tao là lâu lắm không gặp nên mày nhớ tao đó.”

“Ha Ha...” Lí do lúc đầu đã bị phát hiện, Trần Tử có chút ngượng ngùng.

“Đừng tưởng rằng bộ dạng mày như vậy mà tao không biết, mày có cái gì mà tao không biết chứ.”

Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên ở cô nhi viện, rất hiểu đối phương. Nói khó nghe chút, đánh cái rắm cũng biết là ai làm.

“Lần trước trong điện thoại tao có nói về một cậu nhóc, còn nhớ không?” Lần đầu gặp Miêu Miêu, Trần Tử liền gọi điện thoại cho Lạc Ảnh.

Lạc Ảnh dường như không nghi ngờ lời anh nói, có thể bởi vì quan hệ hai người quá tốt, do đó Lạc Ảnh sẽ không hề hoài nghi Trần Tử nói dù chỉ một câu, cũng có thể, cậu ta cũng tin vào chuyện quỷ thần.

“Mày là nói đến Miêu Miêu?” Có chút ấn tượng, nghe Trần Tử miêu tả, xem ra là một cậu nhóc đáng yêu.

“Ừ, chính là cậu ấy...” Nói đến Miêu Miêu, Trần Tử lại bắt đầu ỉu rĩ.

Thấy biểu tình suy sụp của anh, Lạc Ảnh có chút không rõ.

“Hai người cãi nhau sao?”

Kể lại tình huống cho Lạc Ảnh, lại đem những lời trong lòng muốn nói với Miêu Miêu mà không biết mở miệng thế nào, tâm tình mâu thuẫn giận Miêu Miêu lại giận mình nói hết cho Lạc Ảnh.

“Mày nói tao rốt cuộc bị sao vậy?”

Không nghe được tiếng trả lời, Trần Tử ngẩng đầu nhìn Lạc Ảnh ngồi ở phía đối diện, phát hiện đối phương đang dùng biểu tình kỳ quái nhìn mình, trong nháy mắt có điểm không được tự nhiên.

“Mày nhìn tao đủ chưa?” Cảm thấy là lạ.

“Trần Tử, tao hỏi mày mấy vấn đề.” Lạc Ảnh đột nhiên nghiêm túc.

“Ừ, mày hỏi đi.” Anh cũng nghiêm túc.

“Mày nghĩ Miêu Miêu là cậu bé như thế nào?”

Cái gì vậy, vấn đề này có liên quan đến vấn đề anh cần giải quyết sao?

“Rất tốt, rất đơn thuần.”

“Không không không, mày nói cụ thể một chút.”

“Cụ thể? ...” Cẩn thận nhớ lại từng chút một bắt đầu từ lúc Miêu Miêu tiến vào cuộc sống mình đến hiện tại.

“Cậu ấy rất nghe lời, hầu như người biết điều sẽ cảm thấy cậu rất nghe lời. Bình thường cười híp mắt, nhìn rất dễ thương, học tập cũng rất nhanh, dạy cậu ấy thì rất nhanh liền học xong, trên cơ bản không cần tao nhọc lòng. Mỗi ngày đều quét nhà thật sạch sẽ, còn có thể làm xong bữa sáng chờ tao rời giường, làm cơm tối chờ tao tan tâm...”

Khi nghe anh nói liên miên về cuộc sống của Miêu Miêu, từ trong ánh mắt anh nhìn không thấy chút biểu tình ghét bỏ, không thích, trái lại, trên mặt Trần Tử là lộ ra rất nhiều biểu cảm mà chính anh cũng không biết... Cảm giác hạnh phúc. Giống như khi nói về Thái Miêu Nhi, cuộc sống như sáng lên vậy.

“Chính là như thế.” Trần Tử cảm giác mình giống như là báo cáo công tác, tất cả, tất cả mọi chuyện của Miêu Miêu, đều nói ra, mặc dù chính anh cũng không biết khuyết điểm của Miêu Miêu, nhưng khi anh nói ra, giống như ca ngợi Miêu Miêu đáng yêu, đơn thuần.

“Trần Tử, tao có mấy vấn đề muốn hỏi mày, thành thật trả lời tao.” Nếu như câu trả lời giống như mình dự đoán, tám chín phần mười kết quả là như vậy.

“Thấy Miêu Miêu không vui, có phải cảm thấy rất đau lòng?”

“Phải.” Miêu Miêu đáng yêu như vậy, lúc không vui tự nhiên sẽ rất đau lòng.

“Lúc Miêu Miêu không vui, có phải rất muốn ôm cậu ấy một cái?”

“Đúng vậy.” Miêu Miêu bình thường ở nhà hay đụng đầu, đều là mình ôm một cái xoa xoa liền hết đau.

“Miêu Miêu ngủ ở bên ngoài có lo lắng cậu ấy sẽ lạnh không?”

“Có!” Trước giờ Miêu Miêu đều ngủ với mình, bây giờ bị mình đuổi ra ngoài, nhiều lần len lén đi ra xem cậu ấy có tới phòng sách ngủ không, có ngủ trên ghế không.

“Vấn đề cuối cùng, ban đêm không có Miêu Miêu chúc ngủ ngon, mày có cảm thấy rất cô đơn không?”

“Cô đơn?” Trần Tử có chút không rõ, “Ngủ không được, ăn không vô, ngực thiếu gì đó, rất trống trải, như vậy gọi là cô đơn sao?”

“Được rồi! Trần Tử, mày như vậy không phải là tức giận, không phải giận Miêu Miêu cũng không phải giận chính mày, mày bị bệnh rồi!” Sau khi hỏi Trần Tử một đống vấn đề, Lạc Ảnh đã có kết luận.

“Bị bệnh?” đang yên lành tự nhiên bị bệnh gì chứ.

“Bệnh, tương, tư!” Rướn cổ lên, tiến tới trước mặt Trần Tử nói từng chữ.

“Đùa kiểu gì vậy! Lạc Ảnh đây không phải là chuyện đùa!” Bệnh tương tư sao? Loại bệnh này chỉ khi yêu mới có, chính mình sao có thể... Thích Miêu Miêu?

“Vừa hỏi mày những vấn đề kia, đáp án mày nói ra là bằng chứng tốt nhất!” Đừng quên gã là ai, người bán tình yêu, chẳng lẽ còn không biết yêu là như thế nào sao?

“Nhưng...”

“Nhưng Miêu Miêu là nam! Đúng không? Đừng nói với tao những lời đó, hiện tại đã là xã hội gì, còn dùng đối thoại kinh điển trong tiểu thuyết BL nói chuyện với tao?”

Thế nhưng tao là nam! ...

Hai người đàn ông làm sao có thể yêu nhau! ...

Đàn ông phải yêu phụ nữ chứ! ...

“Những điều đó đều là nói dối! Nói như vậy, chỉ khi không dám mặt đối mặt với tính hướng của mình, không dám thừa nhận mình là đồng tính, không dám đối mặt sự thật, trốn tránh. Người nhu nhược mới nói những lời như vậy.”

Cho nên nói như vậy, tất cả đều vì bọn họ không dám thừa nhận, tình yêu cấm kỵ của mình bị người đời phỉ nhổ. Chỉ vì xã hội này chủ yếu là tình yêu dị tính, tất cả tình yêu đồng tính, đều biến thành cấm kỵ, bệnh hoạn. Chỉ có người thống trị mới có thể viết lịch sử, không phải sao?

Những điều này, Lạc Ảnh nhìn ra đều là nói nhảm.

“Nếu như mày không thể tin được mình thích Miêu Miêu, tao bày cho mày một cách để kiểm nghiệm.”

Còn có cách để kiểm nghiệm sao?

Không đợi Trần Tử kịp phản ứng, Lạc Ảnh liền thật nhanh hôn nhẹ lên đôi môi của anh.

“Mày điên rồi?!”

“Xuyt! ... Đây là nhà hàng lớn, nói nhỏ thôi!” Ánh mắt lộ ra tia gian xảo, gọi người phục vụ tới trả tiền, cầm lên áo khoác để bên cạnh, bỏ lại Trần Tử còn đang khiếp sợ, đứng lên tỏ vẻ muốn rời đi.

“Đêm nay trở về thử với Miêu Miêu một lần, cảm giác của mày sẽ nói cho mày biết. Đi nhé...” Nói xong liền xoay người rời đi.

Sờ sờ đôi môi vẫn còn lưu lại nhiệt độ của Lạc Ảnh, Trần Tử lâm vào trầm tư.

Dọc đường về nhà, Trần Tử đều suy nghĩ về mối quan hệ giữa anh và Miêu Miêu.

Lúc đầu chỉ nghĩ Miêu Miêu là một tồn tại thần kỳ, sau đó thì từ từ phát hiện cậu bé thật ra là một cậu nhóc đáng yêu.

Khuôn mặt tươi cười nhìn mình, đáng vẻ lúc ngủ thì lẩm bẩm nói mơ, đáng vẻ buổi sáng chờ mình rời giường ăn sáng, đáng vẻ lúc chiều chờ mình tan tầm...

Tất cả đáng vẻ đáng yêu, Trần Tử tới bây giờ đều chưa từng cẩn thận nghĩ đến. Nếu như không có cái tên Thiên Âm Địa Âm gì đó xuất hiện, có thể anh sẽ không bao giờ cẩn thận tự hỏi Miêu Miêu chiếm vị trí nào trong cuộc sống của anh.

Vừa nãy Lạc Ảnh gửi tới một tin nhắn hỏi: “Nếu có một ngày Miêu Miêu biến mất, mày có nhớ cậu ấy không?”

Vấn đề này làm anh suy nghĩ thật lâu.

Chắc là sẽ rất nhớ.

Miêu Miêu đã hòa nhập vào cuộc sống của mình rồi, không thể thiếu được.

7. Chương 7: Quan Hệ Tiến Thêm Một Bước

Edit : Hiên Vũ

Xuống xe buýt, Trần Tử đi tới cửa hàng tiện lợi bên cạnh tiểu viện mua ít thạch rau câu.

Nghĩ thầm Miêu Miêu thích ăn trái cây đông lạnh nhất. Lần đầu tiên mua về, Miêu Miêu cảm thấy vật phẩm trong suốt kia rất mới lạ. Khi cậu biết cái này gọi là thạch rau câu, có thể ăn lúc, vẻ mặt rất khó diễn tả, cầm thạch trái cây rất lâu cũng không chịu buông tay, cứ như thế nhìn chăm chú.

Trần Tử còn trêu chọc cậu, “Ồ xem tiếp đi, nó bị cậu nhìn hết rồi kìa.” Nói như vậy, mới lưu luyến ăn hết nó, vẫn vẻ nói: biến mất rất lãng phí, không bằng ăn hết.

Lời nói hồn nhiên này làm Trần Tử cười như điên. Miêu Miêu ở một bên nhìn mình bị chê cười, giận đến phồng má.

Trần Tử mua một ít thạch rau câu, nghĩ rằng Miêu Miêu thấy sẽ vui vẻ, như vậy nếu nói gì thì sẽ thuận

tiện hơn chút.

Ở trên xe buýt Trần Tử đã hiểu rõ, mình thích Miêu Miêu. Bởi vì anh biết, mình bình thường đối với tất cả hành động của Miêu Miêu, sẽ không chỉ đơn giản cảm thấy Miêu Miêu đáng yêu, giống như em trai. Thử nghĩ một chút, có người anh nào sẽ mất ngủ vì em trai không ngủ cùng mình?

Hơn nữa lời Lạc Ảnh nói với anh trước đó, càng làm cho anh kiên định tình cảm của mình.

Anh không muốn làm kẻ chết nhát trốn tránh tình cảm.

Đừng trách anh quyết định nhanh như vậy. Anh không có gánh nặng. Anh cho rằng, rất nhiều đồng tính luyến ái trên đời này không thể có được kết cục viên mãn, bởi vì bọn anh có quá nhiều gánh nặng. Cha mẹ hai bên, công việc của cả hai, tương lai của hai người..

Những điều này, anh đều không cần phải lo lắng!

Anh không biết cha mẹ mình là ai, không cần lo có người ngăn cản; nếu lo lắng vấn đề công việc, anh có thể hoàn thành ở nhà, không cần thiết phải đi đối mặt với mấy lời đồn nhảm; còn tương lai, anh không biết, nhưng anh tin tưởng ông trời để anh gặp được Miêu Miêu, nhất định có sắp xếp...

Bất tri bất giác đã trở về tiểu viện, không muốn bị ông Trương gọi lại.

“Trần Tử! Ở đây.” Tiếng gọi không quá lớn, nhưng 9h30 tối, cũng đủ nghe thấy được.

“Ông Trương?” Có chuyện gì vậy?

“Muộn thế này mới về, Miêu Miêu đã chờ cháu một ngày. Cháu và Miêu Miêu cãi nhau?” Ông Trương vừa mở miệng đã chất vấn Trần Tử.

“Cái này...” sao mình và Miêu Miêu chiến tranh lạnh, gần như toàn thế giới đều biết vậy, hiện tại ngay cả ông Trương cũng tới tra hỏi mình.

“Cháu xem bên trong là ai?” Ông Trương xê dịch thân thể, chỉ chỉ Thái Miêu Nhi đang ngủ gục trên bàn trong phòng bảo vệ.

Trần Tử đi vào, thấy cậu gục ở trên bàn, ngủ rất say, chân mày khẽ nhú, thoạt nhìn có vẻ không vui.

“Miêu Miêu..” Ở bên tai nhóc con, nhẹ nhàng đánh thức cậu: “Chúng ta về nhà ngủ tiếp.”

“Ừ.” Mặc dù bị Trần Tử đánh thức, nhưng mở mắt nhìn thấy là Trần Tử, Miêu Miêu rất vui vẻ, lấy tay dụi dụi mắt, sau khi thấy rõ là Trần Tử, khóe miệng lại từ từ mỉm cười.

... Trần Tử trở về...

“Về đi, về đi! Miêu Miêu cũng chờ cháu cả một ngày rồi, trở về tắm rửa ngủ đi.” nhìn Trần Tử dắt cậu bé đáng yêu ra khỏi phòng bảo vệ, trong lòng ông Trương nghĩ, hai đứa nhỏ này sẽ không cãi nhau chứ

“Trần Tử!” Lúc gần đi ông Trương đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng gọi Trần Tử.

Trần Tử quay đầu, liền thấy ông Trương ra dấu gì đó, tay lúc thì bỏ vào quần áo! Lúc thì lại lấy ra.

“Ông Trương ra dấu gì vậy, nhìn hiểu không?” Trần Tử không rõ, hỏi Miêu Miêu.

Mặc dù ông Trương ra dấu rất vụng về, nhưng Miêu Miêu xem hiểu. Ông là muốn Trần Tử cho tay vào áo! Lấy đồ vật bên trong. Miêu Miêu sờ sờ miệng túi áo của mình, trong đó có phong thư.

“Chào ông Trương!” Miêu Miêu vẫy vẫy tay với anh Trương, ý bảo bọn họ hiểu.

“Ông ấy vừa nói cái gì?” Sao hai người giống như có bí mật nhỏ gì mà anh không biết.

Miêu Miêu nhìn Trần Tử cười cười, không nói gì, cứ như thể lặng yên theo Trần Tử lên cầu thang.

Trong lòng Miêu Miêu rất vui vẻ, vốn còn muốn đưa phong thư cho Trần Tử, để anh hiểu rõ chuyện xảy ra ngày hôm đó, quan hệ của hai người bọn họ mới có thể chuyển biến tốt đẹp. Cũng không biết tại sao, tối nay sau khi Trần Tử trở về, cũng không lạnh nhạt giống như trước, không chỉ gọi cậu về nhà, còn nói chuyện với cậu!

“Miêu Miêu...” Trần Tử kéo Thái Miêu Nhi ngồi lên ghế, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Miêu Miêu không biết Trần Tử muốn nói cái gì, nhìn anh nhăn chân mày, trong lòng cho rằng có phải Trần Tử không vui hay không, ở trong lòng tính toán vòng vo, tính rồi lại tính, vẫn nghĩ không ra cách gì có thể làm Trần Tử khác hiện tại, nhăn chân mày không nói lời nào.

Thật ra thì thấy bộ dạng ngồi trên ghế muốn lại thôi của Trần Tử, Miêu Miêu có chút sợ, bởi vì ngày đó âm ỉ với Trần Tử, Trần Tử cũng có vẻ mặt như thế. Miêu Miêu lo lắng, có phải Trần Tử lại không để ý đến cậu không.

Mới vừa cho chút ngon ngọt, nếu như lại giống như mấy ngày qua không thèm nhìn mặt nhau..., trong lòng Miêu Miêu sẽ buồn muốn chết.

Đột nhiên nghĩ đến động tác ra dấu vừa rồi của ông Trương.

“Trần Tử, cho!” Từ trong túi áo lấy ra phong thư thật dày hôm nay viết xong, cẩn thận đưa cho Trần Tử, trong mắt lộ ra chút ít lo lắng bất an.

Trần Tử không muốn nghe cậu nói, vậy thì xem đi, viết rất nhiều rất nhiều chuyện ở bên trong. Xem xong rồi, có lẽ sẽ không giống như bây giờ.

“ Đây là cái gì?” Nhận lấy phong thư Miêu Miêu đưa, thật dày, sờ có chút nặng.

Chính diện phong thư dùng bút lông viết ngay ngắn” Trần Tử thân khảo (*khảo – loại thư nhấn tin thời xưa*)”. Chữ viết xinh đẹp nắn nót kia, đã nghĩ giống như con người Miêu Miêu, có vẻ rất dịu dàng ngoan ngoãn.

“ Ông Trương nói, nếu như anh không muốn nghe Miêu Miêu nói chuyện, có thể viết thư cho anh.”

Ông Trương nói, thế hệ bọn họ ngày trước đều trao đổi thư từ như thế, viết thư mặc dù mệt chết đi được, nhưng rất tiện, có thể đem những lời muốn nói mà không dám viết trong thư. Phong thư này cậu viết cả một ngày, trong lòng rất nhiều lời nói muốn viết, nhưng thật sự lúc viết, lại không biết viết thể nào cho phải. Cứ thế nghĩ tới nghĩ lui, một phong thư dùng gần một ngày thời gian.

Nhìn ánh mắt long lanh Miêu Miêu, Trần Tử có chút hối hận.

Không nên đối xử tàn nhẫn với Miêu Miêu như vậy, cậu nghe lời ngoan ngoãn như vậy, có chuyện gì không thể nghe cậu giải thích chứ? Không nên biến thành như vậy, hai bên đều khó chịu.

Cẩn thận mở ra phong thư Miêu Miêu viết cho mình, lật xem qua, chừng năm sáu trang giấy, tất cả đều viết bằng bút lông, phía trên có vài chữ phồn thể, nhìn không hiểu lắm.

Quay đầu nhìn Miêu Miêu ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mình, nhìn ánh mắt của mình, có chút mong đợi, có chút lo lắng, nhưng nhiều hơn chính là chăm chú.

Mở ra giấy viết thư thật dày, kiểu chữ xinh đẹp nắn nót của Miêu Miêu hiện ra trước mắt:

“ Trần Tử:

Có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng không biết nói từ đâu. Sợ anh không muốn nghe, cầm bút viết phong thư cho anh.

Người hôm đó anh nhìn thấy trong nhà, tên gọi Thiên Âm, là người dẫn em đến thế giới này. Từng nói với

anh, lúc ở phòng 08, đã gặp qua cậu ta một lần. Nhưng hôm đó, Miêu Miêu vậy cũng không hiểu, tại sao cậu ta lại xuất hiện trong nhà.

Hôm đó sau khi anh đi không lâu, em liền một mình trong phòng khách, nghe được có người gọi, bèn quay đầu lại, không ngờ không ngờ thấy Thiên Âm đứng ngay gần bên cạnh ghế sofa, nói cười vui vẻ. Em từng dò hỏi, vì sao cậu ta có thể tới đi tự nhiên, Thiên Âm nói cho em biết, cậu ta là nhân viên thần chức. Miêu Miêu không rõ nhân viên thần chức là như thế nào, trong lòng chỉ nghĩ, có lẽ là người ông trời phái đến, liền cung kính đối đãi.

Hôm đó, Thiên Âm nói cho em biết tên của cậu ta, cùng với mục đích cậu ta tới đây. Cậu ta biết, em đã giống như người thường, không còn là hồn phách không thấy được bằng mắt, không nghe được bằng tai, đã không khác gì người thường, chẳng qua còn có chút vấn đề tế nhị, hình như chưa giải quyết được, bản thân cậu ta cũng không biết là chuyện gì.

Em nghĩ, hiện tại em có thể biết được vấn đề tế nhị trong miệng Thiên Âm là chuyện gì

Mấy ngày nay, không nói một lời với anh, trong lòng Miêu Miêu khó chịu vạn phần, mấy ngày đều ăn ngủ không yên, ban đêm trần trọc trở mình không ngủ được, trong lòng buồn khổ vô cùng. Cũng chính vì vậy, em biết mình vẫn còn tồn tại không khớp người thường, đó chính là, em không thể khóc như người thường.

Mấy ngày đêm không nói một lời với anh, mỗi ngày trong lòng khổ sở vạn phần, nhưng trong mắt chưa từng xuất hiện nước mắt, chỉ là ngực khó chịu đau đớn. Lúc đó em mới phát hiện, thì ra bản thân không cách nào khóc ra nước mắt như người thường.

Hôm đó, Thiên Âm từng nói cho em biết, em có thể như người thường, là vì ở chung với anh, ăn thức ăn của người thường, sinh hoạt với người thường. Thiên Âm nói, nguyên nhân phần lớn là vì em hấp thụ dương khí trên người anh, nguyên nhân này vừa nói ra liền khiến em hoảng hốt! Em không muốn làm hại anh.

Nhưng Thiên Âm còn nói, bởi vì em chỉ là một sợi hồn phách, cũng không phải là quỷ thần yêu vật, cho nên hấp thụ dương khí trên thân người phạm, cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng hưởng với người phạm, đây mới khiến em yên tâm một chút.

Hơn nữa việc em không thể khóc, cũng không phải vấn đề quá lớn, chỉ cần ở cùng anh, sớm muộn có một ngày sẽ khóc như người bình thường thôi.

Trần Tử, xem xong phong thư này, nếu anh còn tức giận, như vậy, sẽ đuổi Miêu Miêu đi sao.

Miêu Miêu không muốn, bởi vì bản thân em khiến anh cả ngày tâm trạng không tốt. Miêu Miêu ích kỷ, hy vọng có thể ở bên cạnh anh, hưởng thụ vui vẻ từ trên người anh. Có lẽ anh sẽ trách Miêu Miêu làm thế này chỉ vì muốn hút dương khí từ trên người anh, Miêu Miêu không thể giải thích, điều Miêu Miêu mong muốn nhất là, là hy vọng có thể sống cùng Trần Tử.

Miêu Miêu kính viết.”

Một xong nhìn xong bức thư năm trang giấy, Trần Tử phát hiện nội dung cũng không quá nhiều, lời ít mà ý nhiều, cổ nhân viết thư có lẽ đều đơn giản như thế a. Mà viết nhiều trang như vậy, có lẽ là vì chữ Miêu Miêu khá lớn.

“Sống ở đây lâu như vậy, còn nghiền ngẫm từng chữ một chứ...” Quay đầu thấy vẻ mặt hồi hộp của Miêu Miêu, Trần Tử đột nhiên cảm giác rất buồn cười.

Sống ở đây lâu như vậy, bình thường nói chuyện cũng không khác nhiều lắm, sao viết thư thì ‘chi, hồ, giả, dã’ của cổ nhân đều xuất hiện hết vậy?

**Chi, hồ, giả, dã: bốn chữ này đều là hư từ trong văn ngôn, tỏ ý châm chọc người thích nghiền ngẫm từng chữ một, cũng dùng để diễn tả văn chương, lời nói không rõ ràng.*

“Trần Tử xem hiểu không?” Điều Miêu Miêu quan tâm chính là Trần Tử có xem hiểu những gì mình viết không. Vì không biết chữ giản thể phải viết thế nào, liền dùng kiểu chữ trước kia ở Thiên Tỳ hoàng triều viết một bức thư này, rất lo lắng Trần Tử xem không hiểu.

“Xem hiểu!” Dùng trán đụng đụng cái đầu nhỏ của Miêu Miêu, gấp thư lại ngay ngắn bỏ vào trong phong thư.

Lại dùng trán đẩy trán Miêu Miêu, dùng âm thanh chỉ hai người nghe được nói: “Xin lỗi, Miêu Miêu.”

“Ồ?” Miêu Miêu khó hiểu, viết thư này vốn là muốn xin lỗi Trần Tử, bởi vì Thiên Âm đột nhiên xuất hiện làm Trần Tử tức giận, sao hiện tại, mình lại thành bên nhận xin lỗi.

“Anh không nên chiến tranh lạnh với em.” Nghĩ đến mấy ngày qua Miêu Miêu cũng giống như mình ăn không ngon ngủ không yên, trong lòng liền cảm thấy thương tiếc. Nếu như mình nói chuyện tử tế với cậu ấy, thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

“Em...” Miêu Miêu đột nhiên không biết phải nói gì.

“Miêu Miêu, có một vấn đề muốn hỏi em...” Trần Tử do dự mở miệng.

Anh muốn biết, thái độ hiện tại của Miêu Miêu đối với anh, đối với quan hệ không bình thường của hai người

Từ trong thư của Miêu Miêu có thể nhìn ra, bản thân mình có một vị trí rất quan trọng đối với cậu ấy. Trước bỏ qua chuyện mình có thể cung cấp dương khí cho cậu ấy, chỉ đơn giản là có thể ở cùng với mình, sẽ làm cho Miêu Miêu rất vui vẻ, không phải sao?

“Dạ, anh hỏi đi” Em sẽ thành thật trả lời.

“ Chính là...” Trần Tử nhúc đầu, nhất thời không biết nói tiếp thế nào.

“ Chính là, em cảm thấy con người anh thế nào?” Trong khoảnh khắc lời vừa ra khỏi miệng, mặt Trần Tử đỏ hồng không rõ.

“ A...” Có ý gì?

“ Anh là một người tốt a...” Có thể nói như vậy không?

Trần Tử trong nháy mắt có chút chán nản, người tốt người xấu cái gì, không cần trả lời như vậy.

“ Miêu Miêu, anh muốn nói, em coi anh là gì của em? Nói cách khác, em thấy thế nào về quan hệ của hai chúng ta?” Vấn đề rất trực tiếp.

Bản thân mình coi anh ấy là gì? Cái vấn đề này, thật là khó a!

Miêu Miêu không phải chưa từng nghĩ tới quan hệ của hai người, bởi vì cậu cảm thấy, lúc mình thấy Trần Tử, tim đập có chút không bình thường.

Lúc đầu ở phòng bệnh số 08 phát hiện Trần Tử có thể thấy cậu, trong lòng có loại kinh ngạc và vui mừng nắm được cây cỏ cứu mạng.

Sau khi đi theo Trần Tử về nhà, dần dần, Miêu Miêu phát hiện, mỗi ngày thấy Trần Tử rời giường, thấy anh rất vui vẻ ăn cơm mình làm cho anh, tâm tình sẽ vô cùng vui vẻ.

Trước kia còn nghĩ, có lẽ vì mình ở nhà người ta ăn uống chùa nên áy náy, thấy chủ nhân căn nhà có thể vui vẻ thưởng thức tài nấu nướng của mình, áy náy trong lòng cũng được buông xuống.

Nhưng trải qua lần Chiến tranh lạnh này, Miêu Miêu phát hiện, không phải như mình nghĩ.

Trần Tử, là một sự tồn tại rất đặc biệt.

Vấn đề này thật sự làm khó Miêu Miêu, đầu nhỏ thoáng cái nghĩ không ra.

Thấy Miêu Miêu ngây ra, Trần Tử có chút lo lắng, tự kiểm điểm mình hỏi như vậy có đột ngột quá không?

“ Thế này đi, Miêu Miêu...”

“ Người rất quan trọng!” Trần Tử còn chưa nói hết lời, Miêu Miêu đột nhiên mở miệng.

“ ...”

“ Người rất quan trọng, rất quan trọng!” Thấy Trần Tử im lặng, Miêu Miêu lo lắng anh không nghe rõ, bèn lặp lại một lần.

“ Quan trọng à...” Quan trọng là ý gì chứ?

“ Thấy anh vui vẻ, Miêu Miêu cũng vui vẻ, anh không vui, Miêu Miêu cũng không vui. Anh không để ý tới em, em sẽ rất buồn, nơi này...” Dùng ngón tay chạm vào vị trí trái tim: “ Sẽ khó chịu...”

Nhanh mồm nhanh miệng.

Đừng thấy Miêu Miêu bình thường không biết nói chuyện, một khi nói ra, quả thực chính là loại giật gân, ném bom a!

“ Khó chịu sao? ...” Một ngày qua, Trần Tử cũng rất khó chịu.

“ Buồn bã.”

“ Miêu Miêu...” Trần Tử im lặng rất lâu, đột nhiên vui vẻ trở lại, mạnh mẽ ôm chặt Miêu Miêu, ghé vào lỗ tai cậu, không ngừng nhắc lại tên cậu.

“ Trần Tử?” Xảy ra chuyện gì? Mình nói khiến anh ấy đột nhiên kích động như vậy?

Chẳng lẽ những điều mình vừa nói kia rất kỳ quái? Sao đột nhiên ôm chặt mình, rất dùng sức, bị xiết có chút đau. Nhưng Miêu Miêu không đưa tay đẩy ra, cứ như thể ngoan ngoãn để Trần Tử dùng sức ôm, trên mặt tràn đầy nghi ngờ.

... Trần Tử xảy ra chuyện gì? ...

“ Miêu Miêu, anh muốn làm một thí nghiệm, xem cảm giác của anh và em có giống nhau hay không.”

Miêu Miêu không rõ Trần Tử đang nói cái gì, thí nghiệm gì, cảm giác gì?

“ Chúng ta thử xem...” Nói xong, mặt từ từ nhích tới gần Miêu Miêu.

Khoảnh khắc đôi môi dán lên môi Miêu Miêu, Trần Tử rõ ràng cảm giác được một dòng điện từ chỗ hai người thân mật chảy khắp toàn thân, trái tim đột nhiên đập nhanh hơn rất nhiều. Đây chính là cảm nhận Lạc Ảnh bảo mình sao? Đây là đáp án của mình sao? Đây là ...thích sao?

Tách ra, nhìn dáng vẻ ngây người của Miêu Miêu, cực kỳ đáng yêu.

Lại dán lên, lại tách ra. Vẻ mặt Miêu Miêu vẫn không có thay đổi.

“ Phụt...” Trần Tử không nhịn được bật cười lên, thấy bộ dạng ngơ ngác của Miêu Miêu, thật là... rất đáng yêu.

“ Miêu Miêu, Miêu Miêu...” Nhẹ nhàng ôm đầu của cậu, trán chạm trán, một tiếng lại một tiếng kêu tên của cậu. Thì ra mình thật sự rất thích Miêu Miêu, không bài trừ chuyện hôn cậu ấy, thân thể cảm giác tự nói với mình, rất thích.

“ Trần Tử...” Cuối cùng cũng có phản ứng.

Vừa rồi, Trần Tử, làm gì với mình, anh ấy...

“ Có cảm giác gì?” Trần Tử phát hiện Miêu Miêu cuối cùng cũng hồi hồn, vội vàng hỏi cậu có cảm giác gì. Anh hy vọng, cảm giác của Miêu Miêu giống của anh, đều thích như thế.

“ Anh nói trước” Ôm cổ Miêu Miêu, “ Tê tê, mềm mềm, ngực đập rất lợi hại, em thì sao?”

Đầu bị đặt tại ngực Trần Tử, lỗ tai vừa lúc áp lên trên, rõ ràng có thể nghe được tiếng tim đập của Trần Tử.

Bình bịch, bình bịch, rất mạnh mẽ.

Tê tê, mềm mềm, ngực đập rất lợi hại. Giống nhau đây này, cảm giác của mình và Trần Tử giống nhau! Điều này nói lên cái gì? Miêu Miêu không biết, cậu muốn theo cảm giác đi, cậu nghĩ...

Miêu Miêu không có trả lời vấn đề của Trần Tử, không nói cho anh biết cảm giác của cậu là gì. Chỉ vươn tay mạnh mẽ ôm cổ Trần Tử, đứng dậy, đôi môi dán lên môi Trần Tử.

Nhóc con dùng sức quá ..., mình bị đụng vào vách tường, sau đầu có chút đau, nhưng ...

Anh rất thích!

Miêu Miêu cũng giống như mình, đó chính là thích.

8. Chương 8: Cảm Giác Kỳ Diệu

Edit : Lâm Uyên

Beta: Hiên Vũ

“Trần Tử, Trần Tử, Trần Tử...” Không ngừng gọi to tên Trần Tử, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc, giống như nếu không nói ra thì sẽ không chịu được.

“Trần Tử, Trần Tử... Em thích anh! Thích anh thích anh!!” Miêu Miêu dường như rất vui vẻ, ngồi xổm ở trên ghế sofa, hai tay giữ đầu Trần Tử lắc lắc, thỉnh thoảng còn hôn trên mặt.

“Miêu Miêu...” Trời ạ, tên nhóc này, hưng phấn quá mức đi.

“Dạ?” Nghe được Trần Tử gọi mình, cuối cùng cũng buông tha cho Trần Tử sắp bị làm cho chấn động não, nghiêng đầu cười híp mắt nhìn Trần Tử.

“Em không thấy mệt sao?” Hưng phấn như thế, xem ra ngủ no rồi.

“Dạ...” mắt nhìn nói khác, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Anh thấy buồn ngủ sao?”

Lấy tay sờ sờ quảng thâm dưới mắt Trần Tử, có chút đau lòng.

“Đều là Miêu Miêu không tốt, làm Trần Tử tức giận, vì vậy Trần Tử cũng không thể ngủ ngon được đúng không?” Trong đôi mắt to tràn đầy hối hận.

“Đứa ngốc này, em cũng không ngủ không ngon mà?” Tay nâng mặt Miêu Miêu, hạ xuống đôi mắt cái hôn.

“Chúng ta đi ngủ đi...” Ôm thắt lưng mềm mại của Miêu Miêu, trán tựa trán, ôn nhu nói.

“Ngủ ở đâu cơ? Phòng của Trần Tử sao?” Miêu Miêu không muốn ngủ ở phòng sách đâu.

“Ừ, phòng của chúng ta.”

Trần Tử tự mình đã ngộ ra một điều, là từ khi Miêu Miêu đến nhà anh, anh và Miêu Miêu vẫn luôn ngủ cùng Trần Tử, ăn cùng bàn, ngủ cùng giường. Vì thế, Miêu Miêu đã hình thành thói quen hai người ngủ chung.

“Trần Tử tốt nhất!” Ôm chặt cổ Trần Tử, để Trần Tử bế mình như bế em bé đi về phòng.

“Sao lại nhẹ thế này?” Miêu Miêu không nặng mấy, ôm không tốn nhiều sức.

Hai người lần thứ hai đang ngủ ở cùng trên một cái giường, bầu không khí ấm áp.

Trần Tử chủ động đem Miêu Miêu ôm vào trong ngực, để cậu gối lên cánh tay mình. Miêu Miêu cũng rất ngoan ngoãn, biết điều nằm ở trong lòng Trần Tử, lỗ tai dán lên ngực Trần Tử, nghe tiếng đập của tim, rất an tâm.

“Trần Tử, Miêu Miêu thích anh.” Sau khi hai người nói ra tiếng lòng, tối nay Miêu Miêu nói những lời này nhiều nhất.

Cậu không biết làm sao để có thể nói cho Trần Tử biết tình cảm của mình, cũng không biết cách nào để nói ra, chỉ có thể nói với Trần Tử những lời này.

“Anh biết. Anh cũng rất thích em, rất thích rất thích.” Thích đến nỗi muốn đem cậu ăn sạch, có như vậy cậu sẽ không biến mất.

Hai người trong bóng đêm nhìn nhau thật lâu, đã nói lời chúc ngủ ngon, nhưng cả hai vẫn chưa muốn ngủ. Bầu không khí tràn ngập màu hồng.

Môi sát lại, rồi tách ra, rồi lại sát lại. Cứ như thế mà hôn.

Cuối cùng gắt gao ôm nhau, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, ánh mặt trời tràn vào căn phòng, đánh thức hai người đang say giấc.

Vì ngủ được, nên lần đầu tiên kể từ khi Miêu Miêu đi đến Trần gia không thức dậy sớm làm bữa sáng cho Trần Tử.

“Không sao, ăn bên ngoài cũng được, tối nay anh về ăn.” Tuy không thể ăn bữa sáng do Miêu Miêu nấu, nhưng Trần Tử vẫn an ủi cậu nhóc đang tự trách.

“Nhưng...” Miêu Miêu lại mở tủ lạnh, bên trong đã hết thức ăn.

Bình thường đều là Trần Tử mua thức ăn, Miêu Miêu phụ trách nấu.

Nhưng cả một tuần chiến tranh lạnh, Trần Tử không có đến chợ, vì thế thức ăn trong tủ lạnh ngày càng ít.

“Ừ... Vậy đợi anh về, chúng ta ra ngoài ăn nhé?” Miêu Miêu chưa đi ra ngoài ăn lần nào.

“Em ở nhà đợi anh về.” Sau khi tiễn Trần Tử đi làm, Miêu Miêu lại bắt đầu công việc của “bà chủ nhà”. Quét rác, lau nhà, giặt quần áo, mỗi ngày đều làm những việc này, nhưng Miêu Miêu không cảm thấy chán.

Có đôi khi cậu nghĩ rằng, Thiên Âm đem cậu tới nơi này, vốn là để cho cậu nhập vào thân thể của một cô gái, nhưng bởi vì không hợp, nên Thiên Âm mới làm như thế này sao?

Nghĩ đến ai, người đó liền xuất hiện.

“Xin chào! Tiểu Miêu Miêu!” Không biết khi nào, Thiên Âm đã xuất hiện trong nhà Trần Tử, làm Miêu Miêu hoảng hốt.

“Sao cậu lại đến nữa?” nếu để cho Trần Tử đã biết, có tức giận hay không?

“Tôi là đến thăm cậu nha! Yên tâm đi, tôi sẽ lập tức đi, không để anh ta thấy.” Như là nhieu thẩu Miêu Miêu đang nghĩ gì.

“Cậu có muốn uống gì không?” Phơi xong quần áo, Miêu Miêu đi tới phòng bếp, lấy ra bộ ấm chén trà, chuẩn bị pha.

Tối hôm qua trước khi ngủ Trần Tử nói với cậu, trước khi uống pha trà hoa quả trước sẽ rất ngon, hôm nay pha một chút trà bỏ vào tủ lạnh, buổi tối Trần Tử trở về có thể uống.

Đi theo Miêu Miêu hết chỗ này qua chỗ khác, Thiên Âm cảm khái nói:

“Quét rác, giặt quần áo, làm cơm, pha trà, tất cả đều do cậu làm, nếu như không nói, người khác nhất định sẽ nghĩ cậu là vợ của Trần Tử.”

“Nhưng tôi là con trai.” Con trai sao trở thành vợ được, Miêu Miêu buồn bực.

“Tôi cũng không hiểu, tại sao cậu và Bạch Ngạo Tình không thể dung hợp thân thể, mà tại sao cậu lại có thân thể này?” Lần đầu tiên gặp phải chuyện này.

“Bạch Ngạo Tình?” Tên này nghe quen quen.

“Là nữ sinh nằm trong bệnh viện đó, linh hồn của cô ấy đã vào được thân thể của cậu rồi mà cậu lại thất bại.” Thật sự không thể hiểu nổi.

“Cô ấy... Thành công?” Cô ấy hiện tại, là Thái Miêu Nhi?

“Cô ấy đã thành công, rất thành công, cũng mở kỹ viện ở Thiên Tỳ, giúp cậu báo thù nữa!” Đoạt lấy công việc của Vương Lệ nương có tính là báo thù không nhỉ?

“A... Thật tốt...” Gia đình của cô ấy mà biết, nhất định sẽ rất vui.

“Tiểu Miêu Miêu, cậu không thắc mắc tại sao à?”

“Lúc đầu tôi cũng tò mò...” Thế nhưng sau khi biết tồn tại của Thiên Âm, cũng có thể hiểu được.

“Cũng biết là tôi làm sao?” Thiên Âm tự mình rót một chén trà hoa quả Miêu Miêu pha, trực tiếp đưa lên miệng uống.

“Ôi, nóng!” Còn chưa kịp thưởng thức mùi vị đã phun ra.

“Cậu từ từ mà uống, trà mới pha, rất nóng.” Chu đao đưa qua một cốc nước lạnh, cẩn thận nói.

“Mấy ngày nay, tôi đi thăm dò chuyện của cậu, kết quả thật kinh ngạc!” Vậy nên vừa có manh mối cậu bé liền chạy đến đây.

“Có chuyện gì?” Chuyện gì đã xảy ra đối với mình sao?

“Linh hồn của cậu còn có phong ấn!” Chuyện này thật là làm cho người ta cảm thấy ngạc nhiên.

Linh hồn bình thường mà có thể có phong ấn? Đây là khế ước mà chỉ có thượng cổ thiên quân mới có thể lập, những linh hồn này xuất hiện rất ít.

“Là sao?” Miêu Miêu nghe không hiểu, Thiên Âm càng nói càng phức tạp.

“Nói như vậy cho cậu dễ hiểu đi, công việc của tôi là phụ trách điều phối linh hồn, nhiều năm nay đều là phân công và quản lý linh hồn. Vốn là chuyện linh hồn của cậu và Bạch Ngạo Tình cũng thuộc trong kế hoạch điều phối, nhưng mà cậu là không thể tiếp nhận thân thể Bạch Ngạo Tình, vì thế tôi phải đi tìm hiểu nguyên nhân.” Nếu không cậu sẽ bị trừ công trạng O_O

“Tôi xem bản ghi chép linh hồn cậu từ lúc bắt đầu sinh thành đến lúc điều phối, nhưng vẫn không có manh

mối rõ ràng, giống như linh hồn của cậu là lần đầu tiên tiếp nhận điều phối, cho nên không có bất ghi chép nào liên quan đến cậu, không còn cách nào khác, tôi chỉ còn cách xin Thiên để cho tôi xem lại sổ sách ghi chép cuộc đời của cậu, tìm hiểu tình huống.”

Nhớ lại chuyện khuya ngày hôm trước vì muốn đọc sổ ghi linh hồn Thái Miêu, phải cầu xin cái thằng cha Thiên để khó ưa kia, làm hại cậu cả ngày hôm qua cũng không có tinh thần, mãi cho tới hôm nay mới có hứng đến tìm Thái Miêu Nhi.

“Sau đó thì sao?” Miêu Miêu giống như hiểu được một chút, bắt đầu cảm thấy đây là một chuyện quan trọng. Thấy vẻ mặt Thiên Âm như ăn phải con ruồi, vội vàng nhắc nhở cậu ta nói hết.

Thì ra Miêu Miêu cho rằng cậu ta có chuyện tới kể -_-||

“Sau đó chúng tôi đọc lại sổ ghi chép cuộc đời của cậu, chúng tôi phát hiện, linh hồn của cậu đã định khế ước, bị đánh dấu phong ấn.” Điều khiến cho người ta khiếp sợ, người phong ấn chính là Thiên quân!

Thế nhưng Thiên quân lại mất tích

“Chuyện này với chuyện tôi không thể tiếp nhận cơ thể có liên quan sao?” Nghe vậy, Miêu Miêu nghĩ đi nghĩ lại, nhưng vẫn không nghĩ ra được.

“Tất nhiên là có liên quan rồi, linh hồn bị phong ấn thì không có cách nào điều phối, chỉ có thể do Thiên quân quản lý.” Nhưng Thiên quân cũng không biết đi đâu rồi.

“Vì thế tôi chỉ có thể như vậy thôi sao?” Miêu Miêu bắt đầu lo lắng, mình sẽ không ra người không ra quỷ như thế này sao?

“Bây giờ cậu không phải đang phạm hóa sao?” Lại có thể tự phạm hóa, tiểu linh hồn này thật sự làm cho cậu quá ngạc nhiên.

“Phạm hóa?” Ý là trở thành người phạm sao?

“Đúng vậy! Chính là không cần dung hợp, trực tiếp sinh thành thân thể!” Chỉ có Thiên quân trải qua kiếp nạn mới có thể làm như vậy.

Nghe Thiên Âm nói rất là thần kỳ, nhưng Miêu Miêu không hiểu, cậu chỉ biết là, từ khi gặp Trần Tử, tất cả đều rất tốt.

“Tôi nói xong rồi.” Thiên Âm nói hết tất cả mọi chuyện cho Miêu Miêu xong, cũng không quan tâm Miêu Miêu nghe hiểu hay không. Tuy nói xong, cậu vẫn không không muốn đi, hôm nay tới mục đích tìm Miêu Miêu đã hoàn thành, thế nhưng cậu không muốn đi.

“Tôi muốn uống trà rất thơm kia.” Nhìn qua hình dạng rất đẹp.

“Đúng vậy. Nhưng phải đợi lạnh một chút.” Thấy Thiên Âm nhìn chăm chú trà hoa quả, Miêu Miêu hòa phóng cho một ly.

Mặc dù Miêu Miêu nghe cái hiểu cái không, nhưng là vẫn hiểu một chút, ví dụ như, cậu không thể dung hợp với thân thể nữ sinh kia, nhưng cậu vẫn có thể trở lại bình thường .

Xem ra Miêu Miêu nghe không hiểu cũng không sao, quan trọng đã nắm được trọng điểm rồi. Còn về chuyện phong ấn, cơ bản chuyện này rất phức tạp, cậu không hiểu cũng không sao.

Thiên Âm bắm nhà Trần Tử thật lâu, uống hết trà mà Miêu Miêu để dành cho Trần Tử mới miễn cưỡng rời đi.

Sau khi tiễn Thiên Âm đi, Miêu Miêu nhìn thời gian, sắp đến sáu giờ, Trần Tử sắp về. Đã vậy còn dẫn cậu ra ngoài ăn cơm, phải nhanh chóng thay quần áo.

Nhưng nhìn trái lại nhìn phải, áo thun rộng thùng thình, không thích hợp mặc ra ngoài. Ở trong viện đi dạo thì không sao, thế nhưng nếu như ra ngoài ăn cơm...

Làm sao đây?

Ngay lúc Miêu Miêu không biết làm thế nào, thì nghe được tiếng chìa khóa chuyển động.

... Trần Tử đã về! ...

Thế là Trần Tử sau khi vào nhà, liền thấy Miêu Miêu đứng ở phía sau cửa, tay nắm quần áo, vẻ mặt khổ não nhìn anh.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Hình như là không vui!

“Trần Tử chúng ta đừng đi ăn cơm được không?” Giọng Miêu Miêu có chút run rẩy.

“Ăn chứ! Sao lại không ăn?” Phát sinh chuyện gì mà nhìn Miêu Miêu buồn vậy?

“Thế nhưng...” Lời còn chưa nói hết, nước mắt đã sắp chảy ra, Miêu Miêu cảm giác mình là một người vô dụng, cả quần áo mặc ra ngoài cũng không có.

“Miêu Miêu, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thấy vẻ mặt Miêu Miêu giống như muốn khóc, Trần Tử trong nháy

mắt tay chân hoảng loạn, vội vàng để túi xuống, đi tới trước mặt Miêu Miêu, ôm cậu nhóc vào trong ngực.

Thật ra cũng không phải chuyện to tát gì, Miêu Miêu chỉ là thấy Trần Tử đột nhiên đã trở về mà chính mình lại chưa chuẩn bị tốt nên có chút bối rối, cũng lo lắng Trần Tử trách mình, nên có chút căng thẳng. Không nghĩ tới Trần Tử lại ôm mình, làm tuyến lệ của Miêu Miêu được kích hoạt, thoáng cái nước mắt liền chảy ra.

“Miêu Miêu!” Trần Tử cảm giác được Miêu Miêu khóc, đột nhiên cảm thấy rất kinh ngạc, cũng rất vui mừng!

“Miêu Miêu! Em khóc!” Có nước mắt.

“A? ...” Vẫn đang không hiểu thế nào, nghe thấy Trần Tử nói mình khóc, Miêu Miêu liền lấy tay xoa má, quả thật bị ướt.

“Em khóc!” Tự nhiên khóc a!

Thời gian cũng Trần Tử chiến tranh lạnh còn chưa khóc, lúc này tự nhiên lại khóc! Hơn nữa nước mắt còn nóng!

“Trần Tử, Trần Tử! ...” Miêu Miêu kích động, nước mắt càng lúc càng tuôn ra.

Nếu người không biết chuyện nhìn thấy một màn này nhất định sẽ nghĩ trong nhà xảy ra chuyện gì đó rất quan trọng, đến nỗi ôm nhau mà khóc.

Sau đó Miêu Miêu suy nghĩ một chút, không có quần áo để mặc lại khóc, chắc là đã lâu rồi chưa khóc nên lần này xem như lấy cớ để trút.

Trời biết cậu hiện tại vui mừng biết bao.

Vốn cho rằng, không biết đến bao giờ bản thân mới có thể giống như người bình thường biểu hiện được cảm xúc của mình, lúc muốn khóc liền khóc. Nhưng hôm nay sau khi gặp Thiên Âm, cậu đã có thể khóc!

Nếu đã như vậy, cậu còn có gì khác người thường đâu?

Cậu là một người bình thường!

“Được rồi bảo bối, đừng khóc.” Nếu khóc nữa, sẽ không thể ăn cơm!

“Dạ dạ...” Gật đầu, thấy Trần Tử bất đắc dĩ nhìn mình, Miêu Miêu lại cười rộ lên.

“Miêu Miêu, em lúc nãy sao vậy, nhìn qua không giống vui mừng cho lắm?”

Mới vừa vào nhà, liền nhìn thấy Miêu Miêu nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn đứng ở phía sau cửa.

“Trần Tử, chúng ta thật sự phải ra ngoài ăn sao?” Đột nhiên nghĩ tới chính mình vừa nãy khóc, Miêu Miêu lại bắt đầu phiền não mà đứng dậy.

“Đúng vậy, sáng nay không phải nói được rồi sao?”

“Thế nhưng...” Ngón tay cầm vạt áo của mình vò lại, có chút ngượng ngùng mở miệng: “Em không có quần áo để mặc.”

“...” Trần Tử cũng ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, Miêu Miêu vẫn luôn mặc quần áo của mình, rõ ràng rất rộng. Thế nhưng ở nhà ăn mặc rộng lại thoải mái, nên vẫn chưa mua quần áo phù hợp cho Miêu Miêu, cũng đã hơn bốn tháng, thế nhưng lại quên mất việc này.

Nhưng bây giờ phải làm sao? Hiện tại mua cũng không kịp, chẳng lẽ để Miêu Miêu mặc rộng thùng thình như vậy ra ngoài đường? Thế nhưng nếu như không mua quần áo, cơm tối hôm nay...

“Miêu Miêu, chúng ta gọi cơm đi!” như vậy cũng không cần ra ngoài.

“Gọi cơm?”

“Là chúng ta đặt cơm, rồi đợi bọn họ đưa tới.” Kéo Miêu Miêu ngồi xuống, móc ra điện thoại gọi cơm.

Lúc ăn cơm, Miêu Miêu đem công việc hôm nay làm, cả chuyện đã xảy ra hôm nay nói hết cho Trần Tử, bao gồm cả chuyện “phong ấn”.

“Anh càng ngày càng thấy em rất thần kỳ, Miêu Miêu.”

Gặp được Miêu Miêu Trần Tử nghĩ đã là chuyện thần kỳ, cho tới hôm nay mới bắt đầu suy nghĩ, những chuyện xảy ra với anh giống như trên TV hoặc trong tiểu thuyết huyền ảo. Giống như những chuyện không thể xảy ra trong cuộc sống, đều xảy ra với anh.

Loại cảm giác này, rất lạ.

Nhưng nói ra cũng sẽ không có người tin tưởng!

9. Chương 9: Thanh Minh

Edit : Hiên Vũ

Cuộc sống hiện tại của Trần Tử có thể nói là như cá gặp nước. Trong nhà cất giấu một bé đáng yêu, công việc lại không có phiền não. Nhưng hai ngày nay Trần Tử vẫn không mấy vui vẻ.

Đều nói đàn ông là sinh vật người dưới, đặc biệt là khi cùng người mình thích ngủ chung một cái giường.

Mặc dù gần đây luôn ngủ cùng Miêu Miêu, nhưng vẫn có ý định làm cái gì thái quá. Con người là loài kỳ lạ như vậy đấy, sau khi hai bên hiểu tình cảm đối phương, tâm hồn được kết nối, tất nhiên bắt đầu muốn theo đuổi thỏa mãn thể xác.

Ngày thường, hôn nhẹ, ôm một cái cũng không có vấn đề gì, chính là hai ngày nay, cảm thấy rất muốn làm tiếp chút gì đó.

Ví dụ, khi Miêu Miêu tắm xong, thấy tóc cậu còn nhỏ nước, Trần Tử cảm thấy rất khát nước.

Ví dụ, Miêu Miêu khom lưng lấy đồ từ dưới ghế sofa, từ cổ áo có thể nhìn được bụng, Trần Tử cảm thấy rất khát nước.

Ví dụ, buổi tối Miêu Miêu ngủ cọ cọ cổ của anh, Trần Tử cảm thấy rất khát nước.

Ví dụ...

Dù sao Trần Tử cảm thấy, bất cứ lúc nào bất kỳ tình huống nào, nhìn thấy bộ dạng nói cười của Miêu Miêu, Trần Tử đều rất khát nước.

Anh nghĩ, có phải yêu đương tới một giai đoạn nhất định, sẽ muốn làm chút chuyện sâu sắc hơn.

Anh không có kinh nghiệm yêu đương với đàn ông a, lại nói qua một chút, 26 tuổi, ngay cả kinh nghiệm yêu đương với phụ nữ cũng không có.

Vì vấn đề này, Lạc Ảnh còn hoài nghi, Trần Tử thích Miêu Miêu có phải là do nhất thời không rõ. Nhưng hiện tại Trần Tử rất rõ ràng, anh thích đàn ông! Bởi vì anh nhìn nam nhân, cương rồi! o__O

Mấy ngày qua tương đối nóng, trong nhà Trần Tử không lắp điều hòa, ban đêm Miêu Miêu ngủ rất nóng, giống như đứa trẻ bị nóng, có mấy buổi tối Miêu Miêu đạp chăn, áo cũng vén lên cao. Đây không cần thận bị Trần Tử nhìn thấy hết.

Nhìn cái bụng nhỏ trắng nõn, cái rốn đáng yêu của Miêu Miêu, lúc hô hấp thì phập phồng, khiến Trần Tử nhìn muốn cắn một miếng. Càng chết người hơn chính là, Miêu Miêu không chỉ vén áo lên, mà còn để nửa vòi, hai điểm nhỏ hồng mềm mềm kia lúc ẩn lúc hiện...

Sau đó Trần Tử liền mất ngủ, bởi vì anh cương. Rất muốn làm chuyện gì đó thân mật hơn, nhưng chỗ kia nhỏ như vậy, thật sự có thể làm được sao? Thật sẽ có cảm giác?

Mặt này Trần Tử không hiểu, cho nên, cái gì cũng không dám làm.

Đấu tranh rất lâu, Trần Tử quyết định gọi điện thoại cho Lạc Ảnh, xem thời gian rồi hẹn gã ăn một bữa, xin chỉ bảo. Dù sao... đàn ông với đàn ông thì gã là người trong nghề.

Trong phòng làm việc, Đông Tử nhìn Trần Tử lấy điện thoại ra gọi, nhưng khi anh kết nối được thì vẻ mặt liền thay đổi, sau đó không nói gì cả.

... Không phải là gọi điện thoại tra cước phí chứ...

Chỉ có thể nhìn vẻ mặt, lại không thấy lên tiếng, Đông Tử chỉ có thể tự mình suy đoán xảy ra chuyện gì. Điện thoại này phát đi đến hiện tại cũng gần 15 rồi, nếu tra phí sẽ không như vậy chứ, rốt cuộc để làm chi?

Đi tới phía sau Trần Tử, lại không bị phát hiện, thẳng ranh này rốt cuộc làm gì vậy?

“Trần Tử.” Ở phía sau vỗ vỗ anh.

“A a!” Phía sau đột nhiên có người vỗ vai mình, Trần Tử giật mình, vội vàng cúp điện thoại, nhét vào trong ngăn kéo.

“Làm gì vậy, lén la lén lút?” Gọi điện thoại thành như vậy sao?

“Không có, không có gì.” Áp úng qua quýt một câu, đuổi Đông Tử về, nhưng bản thân vẫn kinh hồn chưa bình tĩnh được.

Trời ạ! Vừa rồi anh nghe được cái gì?

Vừa rồi muốn gọi điện thoại cho Lạc Ảnh, hẹn gã đi ra ngoài ăn cơm, thuận tiện xin giúp đỡ. Không bao lâu điện thoại liền thông, cũng kết nối được, nhưng không nói chuyện, chỉ nghe thấy thở dốc, còn có... còn

có... tiếng rên rỉ của Lạc Ảnh.

Lần đầu tiên anh nghe thấy Lạc Ảnh phát ra âm thanh như vậy, vô cùng... đốt người.

Trần Tử nghĩ nếu như không phải Đông Tử đột nhiên kêu mình, có lẽ anh vẫn sẽ sững sờ không biết cúp điện thoại đâu.

Cũng không lâu lắm, điện thoại vang lên, vừa nhìn số gọi tới, là Lạc Ảnh. Trong nháy mắt không có can đảm nghe điện thoại, giống như làm chuyện gì có lỗi với người ta.

“ Alo?” Vẫn nhận điện thoại.

“ Sao lâu như vậy mới nhận hả? Mày bị táo bón à? Vừa rồi gọi cho tao có gì không?” Giọng điệu của Lạc Ảnh giống như không có chuyện gì, hóa ra gã không biết mới vừa rồi điện thoại kết nối được.

“ Tao, tao...” Tao hồi lâu ngay cả một câu đầy đủ cũng không nói ra.

“ Nói đi, tìm tao có chuyện gì?” Gọi điện thoại cho người ta, lại không nói lời nào.

“ Mày vừa rồi làm gì!” Lời vừa ra khỏi miệng Trần Tử liền hối hận, nói gì vậy? Nói như vậy không phải là để lộ vừa rồi mình có nghe được sao?

“ Vừa rồi? ...” Đầu bên kia dừng trong chốc lát, có lẽ là lục ghi chép cuộc gọi, “ Thì ra không cần thận nhận nghe, một khách quen.” Lạc Ảnh tỏ vẻ như không có chuyện gì, căn bản không ngại Trần Tử nghe được cái gì, còn bản thân Trần Tử thì ở chỗ này không được tự nhiên rất lâu.

“ Trần Tử, từ lúc nào mày bắt đầu cù nhậy như thế? Rốt cuộc tìm tao có việc gì?” Người ta rất bận rộn.

“ Mày có rảnh không, có một số việc muốn hỏi mày”

“ Mày lại cãi nhau với Miêu Miêu à?”

“ Không có! Bọn tao rất tốt. Ai da trong điện thoại không tiện nói, đi ra ngoài tao mời mày ăn cơm.” Đây là ở công ty nha, sao có thể không biết xấu hổ nói chứ.

“ Được được được, vậy thì chiều này đi, tan ca chờ tao ở chỗ cũ.” Nói xong liền cúp máy.

Chỗ cũ là quán đồ ngọt hai người hay tới nhất, bình thường không có người, chỉ có ở buổi tối hoặc ngày nghỉ, ngày lễ mới có chút náo nhiệt. Chỗ tốt của quán này đó chính là nó có phòng nhỏ.

“Trần Tử tao cảm thấy mày hôm nay là lạ, nói chuyện ấp a ấp úng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Không nói gì, cứ buồn bực cầm đầu uống trà sữa là sao hả?

Ở trong lòng vừa rồi rầm rất lâu, cuối cùng cũng lất hết can đảm nói ra.

“Lạc Anh, tao...” Lời còn chưa ra khỏi miệng, trên mặt đã nóng, “Tao muốn hỏi mày, đàn ông và đàn ông...”

Nói mặc dù chỉ nói một nửa, nhưng Lạc Anh coi như hiểu, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. Hóa ra là chuyện này à. Cũng khó trách, thằng bạn nối khố của gã từ nhỏ đã đàn ông, chưa từng làm chuyện gì quá giới hạn, tính tình rất tốt. Thật vất vả mới yêu đương, đối tượng là người đàn ông coi như xong, còn không phải người. Hiện tại gặp phải chuyện này, nghi vấn không giải thích được là bình thường.

Đột nhiên có chút cảm khái, đơn thuần thật tốt.

Trong lòng lén thở dài, Lạc Anh cố gắng làm cho mình đứng đắn, truyền thụ kiến thức.

Không biết là bởi vì Lạc Anh quá cận kề, hay thời tiết thật sự quá nóng. Trần Tử mặt đỏ đến tận cổ.

Dùng bút nghiêm túc ghi chép gì đó, người không biết còn cho rằng Trần Tử đang học tri thức nên mới nghiêm túc như vậy.

“Chính là nhiều như thế đấy! Điều cần nói tao đều nói hết rồi.” Ngay cả tư thế thể làm cho số 0 thoải mái hơn, đều nói rõ ràng rành mạch, một người thầy như gã đã làm tròn phận sự rồi.

“Vậy... Bôi trơn... Mua ở đâu?” Lạc Anh nói điều này rất quan trọng, số 0 thoải mái hay không, có quan hệ rất lớn đến chất lượng thuốc bôi trơn.

“Mày cái thằng đầu gỗ!” Giơ tay lên hung hăng cho một cái búng trán, Lạc Anh cảm thấy hôm nay Trần Tử quá ngớ ngẩn rồi.

“Tao phát hiện tao không thể kết nối được với mày!” Thu dọn đồ đạc, đứng dậy, cúi đầu ném cho Trần Tử câu này, đi thẳng không thèm quay đầu lại, trước khi đi vẫn không quên nói, “Nhớ mua bôi trơn.”

Để lại một mình Trần Tử trong phòng nhỏ, xoa xoa cái trán bị Lạc Anh gõ đau, hì hì cười ngu.

Cửa hàng đồ dùng của người lớn a...

Sau khi về đến nhà, Trần Tử đứng trước cửa rất lâu, vẫn không có can đảm đưa chìa khóa ra mở cửa, là bao lâu vậy? Khoảng 10 đi. Nếu lúc này có người trên dưới lầu thấy anh, có lẽ sẽ cảm thấy kỳ quái, tan việc không về nhà, đứng trước cửa cho muỗi đốt à?

Giữa mùa hè, rất nhiều muỗi.

“Đứng thêm một lát...” Năm phút trước Trần Tử đã nói với bản thân như vậy.

“ Trần Tử?”

“ A a!!”

Đáng chết! Lúc này Miêu Miêu lại mở cửa!

Miêu Miêu nhìn thấy Trần Tử đứng ở cửa, không chỉ dọa chính mình, cũng dọa Trần Tử đang “ trầm tư”.

Vốn muốn đứng một lát nữa rồi mở cửa, không có nghĩ tới lúc này Miêu Miêu lại mở cửa.

“Miêu Miêu, em... Sao lại đột nhiên mở cửa?” Còn chưa chuẩn bị tốt đã phải vào nhà rồi a!! o>_
“Em ra ngoài vứt rác!” Mỗi ngày không phải đều ra ngoài tầm này để vứt rác sao?

“ À... Ha ha... Ha ha...”

Đúng a! Tầm này mỗi ngày, di lao công của tiểu viện sẽ đến gom rác, mình quên mất Miêu Miêu mỗi ngày đều ra ngoài tầm này để vứt rác, haiz... Tầm này mọi hôm mình đều ngồi trước bàn cơm, tự nhiên sẽ không nghĩ tới điều này.

“ Trần Tử, anh đứng rất lâu sao?” Chẳng trách lâu như vậy không thấy về, hại mình lo lắng.

“ Anh... không có a!” Cố ý cười đến rất khoa trương, “ Anh quên mang chìa khóa, vừa định gọi em mở cửa, ha ha, ha ha...”

... Trần Tử anh gạt người nha -__-...

Thấy rõ ràng trong tay Trần Tử cầm chìa khóa, còn nói mình không mang chìa khóa, lời nói dối này quá cũ nát rồi!

Trần Tử hiện tại đầu óc lộn xộn, sao để ý đến lời nói dối, liền cười ha ha nghĩ nói dối trót lọt.

Miêu Miêu cũng không quản anh, dù sao tối nay Trần Tử là lạ, dáng vẻ rất căng thẳng rất lo lắng. Nhưng hỏi anh, lại nói không có chuyện gì.

“Không có chuyện gì a! Có thể có chuyện gì? Ăn cơm ăn cơm...” Trên mặt rõ ràng viết “ Tôi có chuyện”, còn giả vờ không có chuyện gì, haiz, lớn như vậy, đã bao giờ làm chuyện này?

“ Miêu Miêu, em... đi tắm đi, anh giúp em rửa chén.”

Khó tin nhìn thoáng qua Trần Tử, bèn để bát xuống bồn rửa, tay tùy tiện lau lau lên quần áo, nghi ngờ nhìn chăm chăm Trần Tử:

“ Trần Tử, anh có gì đó là lạ.”

Đầu tiên là rõ ràng có chìa khóa lại nói mình không mang, lúc ăn cơm lại không tập trung, tiếp theo chính là hiện tại, còn muốn giúp mình rửa chén?

“ Anh không có chuyện gì, em đi tắm đi, anh rửa chén cho.” Còn trưng ra bộ mặt tươi cười vừa nhìn đã biết đang nói dối.

Miêu Miêu vẫn không tin, nhăn mày đứng im tại chỗ nhìn chăm chăm Trần Tử.

“ Ai da, hiếm khi giúp em rửa chén, còn không thích? Không rửa thì thôi!” Bị Miêu Miêu nhìn đến chột dạ, giả vờ tức giận để che giấu.

“ Vậy anh rửa đi.” Thấy Trần Tử có vẻ tức giận, Miêu Miêu nửa tin nửa ngờ xoay người trở về phòng, lúc đi qua còn lăm bắm gì đó.

Thấy Miêu Miêu đi tắm, Trần Tử tùy ý rửa bát xong rồi chạy đến phòng khác, thấy túi nhựa mình mang về không bị đục tóit, tâm bị treo lên có chút buông xuống. Nhưng nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, trái tim lại nhắc lên cổ họng.

Cẩn thận mở túi nhựa ra, cố gắng không phát ra âm thanh, lấy đồ vật bên trong len lén giấu trở về phòng, nhét dưới gối.

Một lát sau thấy Miêu Miêu còn đang tắm, lại từ dưới cái gối lấy ra đồ vừa giấu xong.

Lại mở bên trong hộp ra, lấy ra một tờ thuyết minh.

“ Lúc sử dụng chú ý bôi đều phía sau kết hợp khuếch trương, thả lỏng cửa vào...”

Nhìn lại nhìn, Trần Tử có chút không nhận được, “ Đây viết cái gì vậy?”

Nhưng không có cách nào khác, lần đầu tiên sử dụng, chỉ có thể kiên nhẫn xem tiếp, nếu xảy ra sai sót gì, khổ sở chính là tâm can bảo bối của mình.

“1. Nặn ra một chút sản phẩm, bôi đều lên cửa vào, sau khi cửa vào trơn ướt thì khẽ đâm vào, bôi sản phẩm vào bên trong.

1. Có thể trực tiếp cầm đoạn trước lọ sản phẩm vào bên trong ép ra sản phẩm, vậy có thể sử dụng dụng cụ khuếch trương hoặc ngón tay đem sản phẩm bôi vào bên trong.

1. Cần phải chú ý chính là, nếu là sử dụng dụng cụ phụ trợ, như ngón tay, máy xoa bóp, dụng cụ khuếch trương những đồ vật quét bên trong, trước hết dùng vật phẩm bôi trơn mặt ngoài dụng cụ phụ trợ, tránh ma sát quá nhiều...”

“ Em tắm xong rồi.”

Nghe thấy tiếng Miêu Miêu đẩy cửa phòng, Trần Tử lập tức nhét bản thuyết minh và bôi trơn vào dưới cái gối, cũng không quan tâm giấu kỹ hay không, cầm đồ ngủ đã chuẩn bị sẵn bên cạnh vọt vào nhà tắm.

“ Rốt cuộc làm gì vậy nhỉ?” Thần thần bí bí.

Thấy dưới gối lộ ra một tờ giấy nhỏ, Miêu Miêu trong nháy mắt nổi lên hứng thú.

“ Lén nhìn một chút, chắc không nghiêm trọng đâu?” Thừa dịp Trần tử đang tắm, Miêu Miêu vươn tay lấy ra đồ Trần Tử giấu dưới gối.

“ Bôi trơn?” Chẳng lẽ là...

Trong nháy mắt Miêu Miêu đỏ mặt.

Không phải không có kinh nghiệm, trước khi ở bên cạnh Trần Tử, bản thân là một nam quan bán thân, đối với đồ bôi trơn có thể nói là vô cùng quen thuộc. Mặc dù bôi trơn này tinh tế tỉ mỉ hơn hương cao ngày xưa rất nhiều, nhưng Miêu Miêu thoáng cái đã hiểu cách dùng

“ Nếu...”

Nếu Trần Tử nghĩ, vậy bản thân mình, bất cứ giá nào...

Cho nên, trong tích tắc khi Trần Tử mở cửa ra, máu trên choker thoáng cái chia làm hai đường, phóng đến nửa thân dưới và suy nghĩ.

Lúc Trần Tử trở về phòng, thấy Miêu Miêu đã ở trong chăn, dùng chăn đắp kín người.

Biết Trần Tử tiến vào, liền vươn một cái tay ra, kéo một đoạn chăn ra.

“ Miêu Miêu...” Đoạn chăn bị kéo ra, thấy được cái cổ và lồng ngực trắng nõn, trên lồng ngực điểm thêm hai quả màu hồng phấn.

“ Trần Tử... cho.” Đưa bôi trơn đã mở nắp cho Trần Tử, Miêu Miêu ngay đầu cũng không dám ngẩng lên, xấu hổ đến mức toàn thân mập mờ ửng hồng.

Trần Tử hô hấp khó khăn, bắt đầu thở dốc, trên thân thể bộ vị nào đó được rửa sạch đã đứng thẳng lên. Tế bào toàn thân đều đang kêu gào.

Từng bước từng bước đi tới trước giường, khom người lên giường, ánh mắt nhìn chăm chăm bé con thẹn thùng kia. Từng bước từng bước bò đến phía trên bé con, vươn tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt đáng yêu lên.

Miêu Miêu đã xấu hổ không thôi, tay Trần Tử vừa đụng vào gương mặt mình, trên người đã cảm thấy tê dại, dòng điện không biết tên trong cơ thể bắt đầu điên cuồng vui vẻ.

“ Trần Tử...” Muốn nói gì đó, không ngờ mới mở miệng đã bị hôn.

Không chuẩn chuẩn lướt như trước kia, cũng không chậm rãi, nụ hôn này, rất nóng.

Miêu Miêu cảm giác rõ ràng khát vọng của Trần Tử. Đầu lưỡi mạnh mẽ tiến vào khoang miệng, không cho phép tránh né bất lấy cái lưỡi nhỏ thẹn thùng, truy đuổi, dây dưa, giam cầm.

Mặc dù từng có rất nhiều kinh nghiệm, nhưng Miêu Miêu rõ ràng cảm thấy sự trầm mê của mình. Bởi vì đó là Trần Tử, là người yêu.

Xoang mũi tràn đầy mùi thơm cơ thể sau khi tắm rửa của Trần Tử, đầu lưỡi cảm thụ được công kích kịch liệt, da thịt nóng bỏng kề nhau, cọ sát, thăm dò, đốt lên dục vọng mãnh liệt hùng hục trong ngày hè.

“ Trần Tử... Trần Tử...” Không ngừng gọi tên người yêu, Miêu Miêu đã không kìm nén nổi. Tất cả kỹ xảo đã học từ trước, ở trước mặt người mình yêu, hết thảy vứt ra khỏi đầu, không nhớ gì cả, hiện nay, toàn dựa vào bản năng cảm thụ.

Trần Tử giờ phút này cũng đã bị cơn sóng dục vọng làm cho choáng váng đắm say, tế bào nhạy cảm toàn thân đều vận động, giờ khắc này anh mới hiểu được, có một số việc không cần hướng dẫn.

Đôi môi di chuyển trên thân thể mềm mại của Miêu Miêu, mỗi nơi đều kích thích từng tiếng thở dốc dục người và từng cơn run rẩy khe khẽ.

Miêu Miêu lấy tay che trước ngực, theo hai bộ vị nhạy cảm truyền đến từng đợt khoái cảm xa lạ, loại cảm giác kì lạ không được này, khiến cho Miêu Miêu một mực trôi nổi bất định trong biển dục vọng.

Biết rất rõ Miêu Miêu không chịu được liếm láp như vậy, Trần Tử không muốn bỏ qua hai quả trứng hồng non nớt kia, bọn chúng non non, mềm mềm chọc người yêu thương như vậy...

Không ngừng hôn lên đầu vú của Miêu Miêu, thành công dẫn ra một chuỗi rên rỉ ngọt ngào. Đưa tay sang bên cạnh cầm lấy bình nhỏ Miêu Miêu đã mở sẵn, nặn một chút lên đầu ngón tay, bắt đầu hành trình thám hiểm bảo tàng thần bí trước mắt...

“ Trời ạ...” Đưa ngón tay thăm dò vị trí bản thân chưa bao giờ chạm qua, rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ khác thường.

Dùng ngón tay nhẹ nhàng thoa bôi trơn lên trên, cả quá trình này, Miêu Miêu chịu đựng quá trình vừa dài đằng đẳng vừa thoải mái. Bộ vị tư mật bị thoa nhẹ như thế, ánh mắt người yêu lại trêu tức như thế.

“ Đừng...” Đừng sờ mò như thế nữa.

“ Rất thích...” Không để cho cậu nhóc có cơ hội nói chuyện, ngón tay dừng ở bộ vị nóng như lửa của cậu bé, đôi môi lại tập kích lên đôi môi đỏ mọng kia.

Môi nói không ra lời, nơi đó bị vuốt ve không nhanh không chậm, Miêu Miêu chỉ có thể thở dốc từng ngụm, cho đến khi Trần Tử đưa ngón tay tiến vào thật sâu trong cơ thể Miêu Miêu..

Đối với Trần Tử mà nói đó là một loại thể nghiệm trước nay chưa từng có, nóng bỏng, xiết chặt, đã không có bất kỳ ngôn ngữ nào hình dung được cảm giác này, ngón tay cảm nhận được nhiệt độ như dung nham kia, khiến cho tất cả lỗ chân lông trong cơ thể đều mở ra, giữa hai chân một trận căng cứng.

... Chịu không được...

Bên tai có tiếng kêu ngọt ngào của Miêu Miêu gọi tên mình, một khắc kia, lồng ngực Trần Tử nổ tung rất nhiều ánh lửa bùng bùng, anh đã không cách nào kiềm chế đi theo tiếng thở dốc, rên rỉ của Miêu Miêu

Không quên trọng điểm trong sách hướng dẫn, nặn bôi trơn lên ‘lửa nóng’ của mình, muốn lập tức tiến vào bảo địa kia, không hy vọng bảo bối bị thương, nhân nặn lấy tay bôi trơn cho mình, thật con mẹ nó khó chịu!

Cuối cùng khoảnh khắc tiến vào thân thể người yêu, lồng ngực giống như nổ tung rất nhiều pháo hoa rực rỡ, không có thiên đường nào hơn thiên đường này.

Loại cảm xúc ôn hòa khi da thịt tiếp xúc với nhau, bên tai là tiếng thét chói tai của người yêu, tiếng thở dốc nặng nề... Tất cả mọi thứ đều khiến cho hai cơ thể trẻ tuổi, trong đêm tối nóng bức khô nóng, chỉ dựa

vào sự quần quýt triền miên của thân thể, sự ma sát của da thịt, mới có thể kích nổ ngọn lửa dục vọng...

Đêm hè ở nhà Trần Tử, cảnh xuân tiếng thở dốc tràn ngập căn phòng.

10. Chương 10: Âm Thanh Của Hạnh Phúc(end.)

Edit : Hiên Vũ

Lần đầu tiên của hai người kết thúc trong ánh nắng ban mai.

Bởi vì tối hôm qua da thịt thân thiết, lần đầu tiên Miêu Miêu không làm bữa sáng cho Trần Tử, ngủ đến 12h trưa mới yếu ớt tỉnh lại.

“!” Mạnh mẽ từ trên giường ngồi dậy, cũng không quan tâm toàn thân khó chịu, xỏ giày chạy đến phòng khách. Quả nhiên, Trần Tử không có ở đây.

“ Đi làm sao?” Đối mặt với phòng khách trống trải, trong lòng Miêu Miêu có chút áy náy, cũng có chút cô đơn.

Không làm đồ ăn sáng cho Trần Tử, khiến Miêu Miêu rất áy náy, nhưng thức dậy không nhìn thấy Trần Tử, trong lòng càng cô đơn. Vốn là muốn hai người từ từ tỉnh lại trong ánh nắng, nhìn nhau cười. Sau đó cùng nhau ăn sáng, tiễn Trần Tử ra cửa đi làm...

“ Aizz...” Trước mắt cũng 12h rồi, cười cái gì mà cười hả!

Cúi đầu lại từ từ trở về phòng, cả người rúc vào trong chăn, để cho xoang mũi tràn ngập mùi của Trần Tử. Miêu Miêu bắt đầu suy nghĩ lung tung...

Nếu như ban đầu có thể dung hợp thân thể với Bạch Ngạo Tình, như vậy mình sẽ biến thành nữ sinh, sau đó cùng Trần Tử gặp nhau, thân nhau, yêu nhau, a... Thật là tốt biết bao a!

Nhưng thực tế thì, bản thân lấy trạng thái linh hồn gặp Trần Tử, mặc dù cuối cùng cũng mến nhau yêu nhau, nhưng không có tiện như nữ sinh a.

Lấy tay gõ đầu óc của mình, Miêu Miêu từ trong chăn nhô đầu ra.

“ Thái Miêu Nhi! Phải biết đủ!” Chu cái miệng nhỏ nhắn nhắc nhở chính mình.

Nếu như Trần Tử thấy một màn này, nhất định lại sẽ cười đến chổng vó lên trời.

Ngủ cũng ngủ không nổi nữa, Miêu Miêu nghĩ phải làm chút gì đó, nhưng cả người ê ẩm, có thể làm cái gì chứ? Thiếu một ngày làm việc nhà, Trần Tử sẽ không trách mình chứ.

Vừa muốn lười biếng, vừa nói thầm trong lòng, nhận được cưng chiều của Trần Tử, mình càng lúc càng lười, ngay cả việc nhà cũng không làm: “ Lười biếng nữa sau này Trần Tử sẽ không cần người đâu! ”o>_
Biết rõ Trần Tử sẽ không phải là không cần mình, Miêu Miêu vui vẻ tự nói với mình như vậy.

Đừng hỏi cậu tại sao biết Trần Tử nhất định sẽ không vứt bỏ mình, cậu chỉ cảm giác như vậy. Chỉ cần ở cùng Trần Tử, sẽ từ đáy lòng sinh ra một loại cảm giác an toàn và thoải mái. Cảm thấy chỉ cần nơi nào có Trần Tử, mình sẽ không bị tổn thương, Trần Tử sẽ không làm hại mình.

Nếu ở nhà cũng không còn chuyện gì làm, nếu không, đi tìm ông Trương được rồi. Nếu như cậu nhớ không lầm, chỗ ông Trương có văn phòng tứ bảo (*bút, mực, giấy, nghiên*). Hôm nay, cậu muốn bộc lộ tài năng cho ông Trương coi, cậu sẽ vẽ tranh. O(_)O

“ Tiểu Miêu Miêu, đã lâu không gặp cháu.” Vừa đến trước phòng bảo vệ, đã thấy Trương cười ha ha.

“ Ông Trương, hôm nay sao vui vẻ như vậy?”

“ Con trai ta a, hồi âm cho ta.”

Con trai của ông Trương, nghe nói bề ngoài giống Trần Tử, đóng ở biên cương, một năm cũng không thể về một lần. Lúc rảnh rỗi liền viết thư liên lạc với người nhà.

Tiếc là ông Trương không biết dùng bút bi, cho nên mỗi lần viết thư cho con trao, đều dùng bút lông viết. Chính vì như vậy, trong phòng bảo vệ, giấy và bút mực không thể thiếu.

“ Ông Trương, có thể cho cháu mượn mấy tờ giấy không?”

“ Đều ở trong tủ treo quần áo, tự mình đi lấy nhé! Sao vậy, hôm nay lại cãi nhau với Trần Tử?”

Lần trước hỏi mượn giấy và bút mực của ông Trương cũng vì chiến tranh lạnh với Trần Tử, cần dùng thư để giải thích với anh ấy. Nhớ tới điều này, mặt Miêu Miêu liền đỏ lên, ngượng ngùng nói:

“ Không có, sợ nhàn rỗi quá, vẽ tranh thôi ạ.”

“ Ôi! Tiểu Miêu Miêu còn có thể vẽ quốc họa?” Lão Trương rất ngạc nhiên. Hiện tại trẻ con rảnh rỗi chỉ biết chơi game lên internet, rất ít người thích chơi đùa những đồ này.

Lần trước thấy chàng trai này viết chữ tốt, đã rất ngạc nhiên, hiện tại thằng nhóc này còn biết vẽ tranh?

“Biết một chút vẽ vời...” Trước kia ở Họa Ảnh các, ít nhiều gì cũng có học qua.

“Tốt tốt tốt, người trẻ tuổi biết chút mực nước luôn là tốt!” Sau khi lấy giấy Tuyên Thành cho Miêu Miêu, lão Trương ngồi trở lại cửa, móc ra máy ghi âm con trai mua cho lúc trước, phát ra âm thanh của cháu trai và con trai.

“Ông Trương, đây là cái gì?” Thấy ông từ trong tủ treo quần áo lấy ra một cái hộp không lớn không nhỏ, sau đó từ trong phong thư lấy ra một cái hộp nhỏ dẹt dẹt cho vào, sau đó bên trong lại truyền ra tiếng.

Cũng đừng trách Miêu Miêu không biết máy ghi âm, hiện tại là thời đại công nghệ cao, máy ghi âm gì đó đã dần dần bị loại bỏ, thay vào đó là các loại bút ghi âm điện thoại di động mp4. Hơn nữa trong nhà Trần Tử không có vật này, tất nhiên Miêu Miêu không biết.

“Cái này a, gọi là máy ghi âm, bỏ băng từ vào có thể nghe âm thanh.” Nói xong lại từ trong ngăn kéo lấy ra một cái thiết bị cầm tay (PDA) lắp pin đưa cho Miêu Miêu.

“Cái này chính là máy ghi âm nhỏ, không có pin không dùng được, cho nên dùng để phát.” Nhét thiết bị cầm tay vào trong tay Miêu Miêu, hơn nữa dạy cậu sử dụng như thế nào.

“Chính là như vậy, trở về tìm pin lắp vào thì có thể dùng.” Nói xong lại lục tung tìm băng từ tới: “Cái này chưa dùng qua, lấy về dùng đi.”

Những đồ này đều là bạn già trước kia mua, nói là thu chút âm thanh liên hoan trên TV, đến đâu trẻ con cũng có thể nghe. Hiện tại bạn già mất, con trai lại đóng ở biên cương, những đồ này, liền bỏ không. Hiếm thấy Miêu Miêu thích thứ gì, vậy thì đưa cho cậu ấy đi, để đấy cũng chỉ để đấy.

Sờ sờ đồ chơi nhỏ ông Trương đưa, cũng không biết trong đầu Miêu Miêu nghĩ đến cái gì, ánh mắt chuyển chuyển, khóe miệng còn hì hì cười gian.

“Thằng nhóc này vui như vậy a!” Thấy Miêu Miêu vui vẻ, lão Trương cũng cười ha ha.

“Ông Trương cháu về đây!” Cát ve băng từ và thiết bị cầm tay trong tay, vẽ cũng không vẽ, bịch bịch bịch chạy vào trong nhà, bỏ lại ông Trương ở trong phòng bảo vệ không hiểu gì cả.

“Người trẻ tuổi hiện tại a...” Nhìn bóng lưng Miêu Miêu chạy đi, lão Trương cười cười.

Về đến nhà tìm pin, may mắn thích hợp, lập tức lắp vào trong thiết bị cầm tay, dựa theo phương pháp ông Trương nói, để băng từ vào, đè cái nút xuống: “Trần Tử?”

Đến khi phát lại, quả nhiên nghe được trong máy ghi âm nhỏ truyền đến tiếng của mình “ Trần Tử?”

Miêu Miêu vô cùng vui vẻ! Thứ này thật sự quá thần kỳ, có thể cất giữ âm thanh, còn có thể phát ra, nếu như...

Khép lại tính toán trong lòng, Miêu Miêu mở tủ lạnh, bắt đầu làm cơm. Nhìn đồng hồ, làm cơm xong, Trần Tử vừa lúc trở lại, sau đó cùng nhau ăn cơm, sau đó...

“ Hắc hắc!” Xấu xa cười ra tiếng. Miêu Miêu đã biết làm chuyện xấu từ lúc nào? o>_
Trần Tử về đến nhà nhìn một bàn đầy thức ăn, còn có Miêu Miêu cười đến rạn rở.

“ Làm gì mà cười vui vẻ như vậy? Nói, làm chuyện tốt gì à?” Cát cặp xong liền ôm cổ Miêu Miêu, ra sức cọ cọ.

“ Ha ha ha... Ngựa a!” Bị Trần Tử chọc cho ngứa cổ, Miêu Miêu đẩy anh ra, bản thân ngồi vào trước bàn cơm, con mắt sáng ngời nhìn người đàn ông mình yêu.

... Cơm nước xong trường trị em! ...

Làm động tác ăn thịt người với Miêu Miêu, không nghĩ tới nhóc con kia cười càng vui vẻ hơn. Thấy vậy Trần Tử trong lòng ngứa ngáy.

Đừng trách anh sắc dục hun tâm, thật vất vả cùng người yêu da thịt thân mật, thánh nhân cũng cảm không được. Huống chi Trần Tử cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, bảo bối ở bên cạnh mình, không ăn sạch rất có lỗi với bản thân.

Chậm rề rề ăn cơm thu dọn bát đĩa, Miêu Miêu lại còn đề xuất mình đi tắm trước. Trần Tử trong lòng rất sung sướng, xem ra không nhận được không chỉ có mình mình. Phải biết rằng sáng nay anh mất bao nhiêu sức mới khiến được bản thân đi làm, bộ dạng ngủ sạch trơn của Miêu Miêu, thật sự làm cho người ta mở rộng ham muốn.

Nhưng làm Trần Tử không nghĩ tới chính là Miêu Miêu không chỉ tự mình tắm rửa, còn chủ động yêu cầu chà lưng cho Trần Tử! Cái này Trần Tử lại kiềm chế không được.

Thức ăn ngon trước mặt, không ăn là ngu!

“ A! Đừng a...” Đừng trong phòng tắm, muốn về phòng!

“ Đói bụng...” Không để ý tới tay Miêu Miêu đẩy ra, gặm lại gặm cổ cậu, mút ra ô mai tình yêu mới chịu bỏ qua.

“Trần Tử...” Trở về phòng có được không.

Người đàn ông bụng dạ xấu xa này không biết học được ở đâu kỹ xảo, lại trực tiếp công kích bên dưới của cậu, chỗ yếu hại bị nắm ở trong tay xoa nắn, làm sao lòn chống cự được? Lập tức phản chiến, lao vào ôm ấp của quân địch, nhưng...

“Trở về phòng...phòng có được hay không...” Đứt quãng tuyên bố lập trường của mình.

“Hiện tại biết thẹn thùng rồi...” Hôn lên hầu kết của Miêu Miêu, mặt cười xấu xa ôm nhóc con đã toàn thân vô lực ra khỏi phòng tắm, trở lại trên giường mềm mại.

Hô...

Cuối cùng cũng trở về phòng. Miêu Miêu thở phào nhẹ nhõm, nhưng không ngăn cản nổi thế công mãnh liệt của Trần Tử, nhiều lần cũng muốn chìm vào bể dục, nhưng bắt buộc mình phải tỉnh táo lại, có chuyện còn chưa làm đấy!

Trần Tử muốn ngừng mà không được. Tối hôm qua mới vừa hưởng qua mùi vị ngọt ngào của vật nhỏ, tối nay lại tự mình đưa tới cửa, sao có thể bỏ qua?

Liếm lại liếm quả đáng yêu trước ngực, hôn lại hôn, quả thực là yêu không rời miệng, làm bé yêu một trận thổ dốc.

Khi Trần Tử muốn vươn tay đến đầu giường lấy ra bôi trơn, nghe được bên gối” cạch” một tiếng, đồ vật gì đó bị ấn xuống một cái.

Đứng thẳng người dậy thấy trong tay Miêu Miêu cầm máy ghi âm cỡ nhỏ chưa kịp thu hồi, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc sau khi bị phát hiện.

“Máy ghi âm?” Lấy ra làm gì?

“Trần Tử, em em...” Em hỏi lâu cũng không giải thích được lý do.

Nhóc con này... Chẳng lẽ...

Trong lòng Trần Tử có chút đáp án. Máy ghi âm ngoại trừ để ghi âm ra, còn có thể để làm gì?

“Đứa trẻ hư...” Nhéo cái mũi nhỏ trần trụi của Miêu Miêu, trong nháy mắt làm cho đứa trẻ một giây trước còn làm chuyện xấu kia vứt bỏ vũ khí đầu hàng.

“ Ghi âm để làm gì? ...” Một bên lấy tay xoa nắn’ tiểu anh hùng’ của Miêu Miêu, đôi môi lại từng chút từng chút nhẹ mỗ lên cánh môi phần hồng kia

Đáng ghét a! ! Như vậy nói chuyện thế nào...

Miêu Miêu nói không ra được một câu, dùng sức đẩy kẻ áp trên người mình ra, mới có thể lấy hơi nói chuyện.

Nhìn dáng vẻ đắc ý cười xấu xa của Trần Tử, Miêu Miêu biết mưu kế của mình bị nhìn thấu toàn bộ rồi.

“ Em... em chỉ ...chỉ muốn ghi lại tiếng của anh... tiếng thở...” Càng nói càng nhỏ, đến phía sau dứt khoát lấy tay che mặt.

“ Tại sao...” Hết lần này tới lần khác người nào đó không chịu bỏ qua cho cậu, ghé vào lỗ tai cậu cố ý dùng giọng khàn khàn hừ hừ truy hỏi.

Nghe được tiếng nói khêu gợi của Trần Tử, toàn thân Miêu Miêu run lên, kìm lòng không được toát ra rên rĩ rất nhỏ.

Qua một thời gian thật dài, dài đến mức Trần Tử cho rằng Miêu Miêu đã đi ngủ rồi, mới nghe được tiếng nói rất nhỏ của Miêu Miêu từ khe hở che mặt truyền tới:

“ Bởi vì nghe được sẽ cảm thấy rất hạnh phúc...”

Không khỏi sững sốt.

Hạnh phúc...

A, thì ra nghe được tiếng đối phương vì mình mà rên rĩ thổ dốc, trong lòng toát ra cảm giác thỏa mãn, hóa ra là hạnh phúc.

Loại âm thanh êm dịu, âm thanh không cách nào chạm được, âm thanh làm cho người ta tim đập dồn dập, âm thanh làm cho người ta tình cảm dâng trào, âm thanh làm cho người ta máu huyết sục sôi... Thì ra chính là hạnh phúc!

Có đôi khi hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy, thậm chí không cần tốn bất kỳ vật chất nào. Chỉ cần, ở hai người tâm đầu ý hợp, không tiếc âm thanh cảm tính kia, là có thể để cho người yêu thu hoạch hạnh phúc giản đơn.

Hạnh phúc của Miêu Miêu thu hoạch rồi, Trần Tử cũng muốn bắt đầu chế tạo hạnh phúc của mình.

Lấy điện thoại di động ra, chuyển sang chức năng ghi âm, đặt song song với thiết bị cầm tay ở bên gối, bảo bối, gắng sức kêu to lên! o>__

11. Chương 11: Phiên Ngoại! Hôm Nay Rất Đáng Sợ

Edit : Hiên Vũ

Hôm nay Trần Tử nghỉ ở nhà, rất sớm đã kéo Miêu Miêu đến chợ mua thức ăn. Nhưng Miêu Miêu luôn sợ đầu sợ đuôi, vắng lo lắng người khác cảm thấy hai người đàn ông cùng nhau đi mua thức ăn rất kỳ quái.

“ Không cần căng thẳng như vậy!” Ra vẻ thoải mái vỗ vỗ vai Miêu Miêu.

Trong lòng Trần Tử cũng không yên, nếu là gặp phải nhóm cô đi ở tiểu viện, phải giải thích thế nào đây? Hay giống như đã nói với bác Trương, em trai ở cô nhi viện?

Lắc lắc đầu, vứt bỏ tư tưởng rối loạn. Kéo Miêu Miêu đi vào trong chợ.

Hôm nay trời sáng sớm, mặt trời còn chưa lên cao, chợ bán thức ăn đã náo nhiệt, rất nhiều bác gái chị gái cũng xách rau xanh, thêm chút thịt cá gà.

“Ai đó! Trần Tử, cũng tới mua thức ăn à?” Một bà dì béo mập từ trước mặt đi tới, đó là người có tiếng ” to mồm” trong tiểu viện, thường thường chỉ cần tiếng của dì vừa xuất hiện, không muốn chú ý cũng khó.

Này không, xa xa thấy Trần Tử và Miêu Miêu, bà dì đã mở cổ họng, bắt đầu ồn ào.

“ Trần Tử, cậu nhóc này là ai a? Thật xinh đẹp!”

“ Chào dì” Miêu Miêu rõ ràng là bị giọng của bà dì này dọa sợ, toàn thân khẽ run mới nhớ tới phải chào hỏi, thế là lễ phép nhỏ giọng hỏi han, trong lòng lại nói thầm hóa ra tiếng của người có thể lớn như vậy.

“ Xem xem, đứa nhỏ ngoan ngoãn thông minh biết bao.” Bàn tay to vỗ một cái làm bà vai Miêu Miêu xiêu vẹo o__O

“ Dì, dì!” Trần Tử cũng phối hợp lớn tiếng gọi: “ Dì đến mua thức ăn à? Nhiều như vậy?” Cố ý chuyển đề tài, chuyển đến giỏ thức ăn hôm nay.

“ Hôm nay mười bốn mà. Ha ha ha ha...” Giọng nói trầm mạnh chấn lỗ tai hai người ông ơng.

Thật vất vả tiến dì ‘to mồm’ đi, Trần Tử móc móc lỗ tai, quay đầu nói với Miêu Miêu: “ Mới vừa rồi dì bảo hôm nay là ngày mấy?”

“ À...” Nghiêng đầu nhớ lại một chút lời dì kia nói: “ Hôm nay là mười bốn.”

“ Mười bốn a...” Quay đầu quái dị nhìn Miêu Miêu ở bên cạnh không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mười bốn tháng bảy âm lịch, ngày quý môn mở rộng a.

Đúng ngày mua một con gà, trở về nhà sau khi để Miêu Miêu xử lý xong, bưng ra ban công đáng vẻ long trọng bái tế một lượt.

Mặc dù Trần Tử không biết cha mẹ mình là ai, cũng khỏi nhắc tới tổ tiên của mình, nhưng dù sao mọi người nói tối nay chính là ngày quý môn mở rộng, như vậy, lễ bái người xưa vẫn nên làm. Làm người không thể mất gốc đi.

“ Miêu Miêu, ăn cơm!” Rửa tay, bắt đầu thu dọn bàn cơm.

Giống như ngày thường, hai người mỗi người một đầu, vừa ăn vừa nói chút chuyện.

“ Miêu Miêu, hôm nay là mười bốn, trước kia bọn em làm gì không?” Những ngày lễ này đều do cổ nhân truyền xuống, nói không chừng Miêu Miêu biết khá kỹ đấy.

“ Không biết.” Khi còn bé trí nhớ rất mơ hồ, trí nhớ rõ ràng, vẫn là thời gian ở Hoa Ảnh các, nhưng là khi đó ai quản những thứ này a, dù sao chỉ biết ngày này hàng năm, trong lâu không tiếp khách, nói là sẽ có thứ không sạch sẽ đi vào.

Nhú mảy, không biết Miêu Miêu đang qua loa lấy lệ với mình, hay thật không biết, dù sao thấy đáng vẻ ăn uống nghiêm túc của tên nhóc này, vậy coi như xong đi!

“ Anh nghe mấy ông già nói a, mười bốn tháng bảy hàng năm là ngày quý môn mở rộng, mặt trời vừa xuống núi, thì nhóm quý hồn sẽ ra khỏi quý môn đến nhà của riêng mình ăn đồ cúng, cho nên chúng ta phải cúng bái.”

Balabala nói không ngừng. Miêu Miêu trầm nghĩ, ngày thường không biết ai nói, ăn cơm không được nói nhiều, sẽ dễ bị ghen.

Vừa định ngắt đầu nói với Trần Tử, ăn cơm tối không nói chuyện, không nghĩ tới trong nháy mắt ngắt đầu lên, Miêu Miêu liền ngay người.

!!!!

Đây là ai a!!!! Người đang đứng sau Trần Tử!! Không phải là! Là..Quý? O_O

Miêu Miêu sắc mặt xanh mét, con quý đứng ở phía sau Trần Tử..., nó dường như đang chảy nước miếng. Nhắm vào Trần Tử sao? Hay thịt gà trước mặt Trần Tử?

“Trần... Trần Tử...” Nói chuyện đều có chút lắp bắp

“Làm sao?” Bỏ đùi gà đang gặm trong tay xuống, ánh mắt liếc Miêu Miêu một cái, phát hiện sắc mặt của cậu có chút là lạ nhìn đỉnh đầu mình.

Vươn tay quơ quơ trước mặt Miêu Miêu, không có phản ứng, lại theo ánh mắt của cậu ngẩng đầu nhìn, xảy ra chuyện gì? Đột nhiên không nói.

“Phát giác cái gì vậy?” Không ăn cơm, ngăn người có thể ăn no sao?

“Trần Tử...” Duỗi ngón tay, chỉ chỉ phía sau Trần Tử: “Phía sau anh...”

Phía sau?

Quay đầu nhìn nhìn, cái gì cũng không có a? Phía sau là ghế sofa phòng khách.

“Miêu Miêu em làm sao thế?” Kì kì quái quái.

“Phía sau anh có người...” Là người sao? Hay là...

Đứng phía sau Trần Tử là một vị tiên sinh tạm gọi là “người”, một bộ áo khoác trắng, tóc tai bù xù, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt đờ đẫn. Hình như nghe thấy Miêu Miêu nhắc đến mình, dời ánh mắt đờ đẫn khỏi đùi gà, không có tiêu cự nhìn một Miêu Miêu, hé ra nụ cười quỷ dị.

Không khỏi rùng mình một cái.

“Trần Tử anh nhìn a!” Sao Trần Tử giống như không có gì vậy, kêu anh ấy xem phía sau có người, ánh mắt anh ấy để ở đâu vậy?

“Phía sau anh có gì à?” Không có gì hết, lại luôn bảo nhìn phía sau, phía sau rốt cuộc có chuyện gì.

“ Anh không nhìn thấy à? Phía sau anh có một quỷ!” Đột nhiên lớn tiếng gào lên một câu.

Miêu Miêu cũng tức giận, bản thân nơm nớp lo sợ đối mặt với tên kỳ quái kia, cái tên Trần Tử này còn giả vờ như không nhìn thấy, không biết mình sợ à!

“ Em nói cái gì?” Trần Tử bắt đầu cảm giác gió thổi sau lưng.

“ Phía sau anh có một con quỷ đang đứng?” Miêu Miêu cũng không chắc lắm, nhưng nhìn dáng vẻ này, không phải quỷ thì là gì? Mặt mũi trắng bệch nhợt nhạt.

Trong nháy mắt đó Miêu Miêu bắt đầu hiểu, mình vốn không phải là quỷ, bởi vì sắc mặt không trắng như vậy.

“ Anh qua bên này ăn với em được không?” Ánh mắt Miêu Miêu vẫn nhìn chăm chăm tên tiên sinh kỳ quái kia, động cũng không dám động, dư quang ánh mắt liếc nhìn xung quanh, hình như trong nhà hỉ xuất hiện tên tiên sinh kỳ quái này, không có nhân sĩ kỳ lạ khác xuất hiện.

Vào một cái từ chỗ của mình chạy sang ngồi bên cạnh Miêu Miêu, Trần Tử bắt đầu cảm thấy mồ hôi lạnh xuất hiện: “ Thật hay giả?”

“ Em không biết a, nhưng em thấy được a...” Sao Trần Tử không nhìn thấy chứ? Mình thấy rất rõ ràng a!

“ Anh, anh, anh không nhìn thấy.” Vị trí ngồi trước mắt mình trống trơn, phía sau là xô pha phòng khách, nhìn qua không khác gì ngày thường a.

“ Nó, nó đang đang làm gì?” Trần Tử thấy dáng vẻ nghiêm túc của Miêu Miêu, bắt đầu tin tưởng cậu nói sự thật, trong lòng cũng bắt đầu sợ hãi, đầu lưỡi xoắn lại.

“ Ông ta...” Không biết nó rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ: “ Ông ta muốn ăn gà?”

“ Vậy cho ông ta ăn đi!” Một con gà mà thôi, ăn thì đi đi ông anh, không nên sống ở chỗ này, rất dọa người.

“ Nhưng ông ta không động a.”

Trong mắt Trần Tử, hiện tại Miêu Miêu giống như trẻ con ra sức trừng mắt với không khí, sau đó nhìn vào không khí miêu tả cho anh biết tên quỷ kia đang làm gì. Nghe được Miêu Miêu nói ...quỷ, muốn ăn gà, nhưng lại không hiểu, Trần Tử đột nhiên nhanh trí.

“ Miêu Miêu, ra ban công đem lư hương vào đây.”

Anh hoài nghi, do mình cúng bái ở ban công, mới gọi vị tiên sinh này vào, nếu như muốn ăn gà..., vậy thì cho ông ta hương hoa đi.

Nhưng Miêu Miêu vừa đi anh liền hối hận, tại sao không để mình đi a, Miêu Miêu ra ban công, để một mình anh ở trong phòng ăn đối mặt với quỷ tiên sinh không biết đứng ở đâu, rất đáng sợ a.

Lông tơ từng đợt dựng thẳng lên.

“ Cầm đến đây!”

Cuối cùng Miêu Miêu cũng cầm lư hương đi vào, lại phát hiện tên tiên sinh kỳ quái kia đổi vị trí.

“ Trần Tử...” Ngón tay chỉ về phía Trần Tử: “ Ông ta ở bên cạnh anh.”

“ A a a a a!!!!!!”

Nghे thấy Miêu Miêu nói tên quỷ tiên sinh kia đã đi tới bên cạnh mình, Trần Tử thành linh nhảy dựng lên chạy đến phía sau Miêu Miêu, ôm chặt eo cậu, cả mặt dán trên lưng Miêu Miêu, ánh mắt cũng không dám mở ra.

“ Ông ta ông ta, đã đi chưa? ...” Ôm thắt lưng Miêu Miêu, tay không tự chủ được run rẩy, phía sau lưng một trận lạnh lẽo. Quỷ tiên sinh sẽ không đến phía sau mình chứ.

Lúc này Miêu Miêu lại không sợ, bởi vì từ sau khi mình mang lư hương còn đang cháy đi vào, tên tiên sinh kỳ quái kia đã ngồi vào vị trí vừa rồi của Trần Tử, trực tiếp lấy tay xé gà ăn.

“ Còn chưa đi.”

“ Kia kia kia, ông ta đang làm, làm gì?”

“ Ăn gà a.”

Miêu Miêu kéo Trần Tử ở phía sau đến trước bàn cơm, đặt lư hương ở trên bàn, sau đó cầm băng ghế nhỏ ngồi cách đó không xa, về mặt tò mò nhìn cái bàn.

Trần Tử càng nhìn Miêu Miêu càng cảm thấy đáng sợ, thứ không nhìn thấy nhưng lại thực sự tồn tại, thực sự quá... quá dọa người. Đứng ở bên cạnh Miêu Miêu, co nhỏ bản thân. Một người đàn ông trưởng thành có thể co lại thành như vậy, thật sự làm khó anh.

Thấy tên tiên sinh kỳ quái kia đi rồi, Miêu Miêu mới mở miệng nói chuyện: “Trần Tử, ông ta đi rồi.” Đi xuyên qua cửa.

“Đi?” Thoáng cái thở phào nhẹ nhõm, muốn đứng lên đã không đứng lên nổi, chân ngồi xổm đã tê rần.

“Hồi đó sao anh không sợ em nhỉ...” Vỗ vỗ trái tim nhỏ của mình, thở dốc một hơi, cả người thoải mái rất nhiều, cảm giác phía sau lưng cũng không lạnh lẽo nữa.

“Em không giống bọn họ...” Sắc mặt của mình không trắng như vậy à?

“May mà em không giống bọn họ, nếu không anh nhất định tìm người thu em.”

Như thế một chút cơm cũng không ăn được. Nên làm gì cho tốt đây? Xem phim với Miêu Miêu sao.

Nhưng Miêu Miêu lại không muốn xem TV với Trần Tử, bởi vì vì buổi tối, Trần Tử thỉnh thoảng sẽ hỏi cậu: “Có người đến không?”

Nghi thần nghi quỷ.

Miêu Miêu sẽ không nói cho anh biết, thật ra thì luôn có rất nhiều “người” đến rồi đi, đi rồi đến trong phòng ăn của bọn họ, tiến hành các thể loại ngẫu nhiên đối với khay thịt gà kia.

“Em làm đồ ăn ăn rất ngon sao?” O__O

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-da-nghe-thay-thanh-am-cua-hanh-phuc>